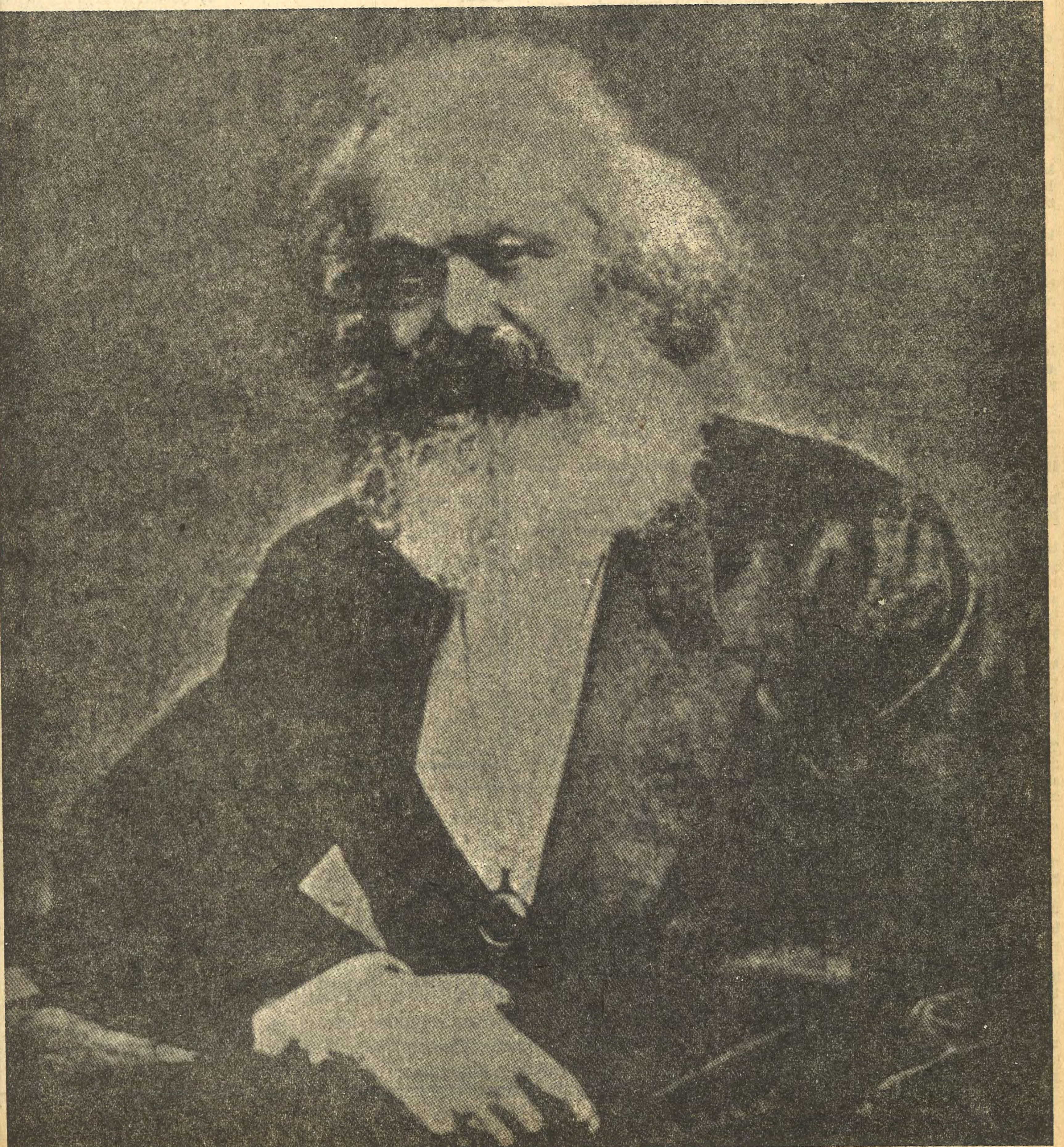
TÜRK SOLU

17 MART 1970
FİATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :
122

Türkiye birlikçi devrimciler tüzüğü

Madde 1 — CEMİYETİN ADI: Türkiye Birlikçi Devrimciler Derneği.

Madde 2 — MERKEZİ: İstanbul, (Şehremini Topkapı cad. Faik Bey Ap. No. 4/2 dir.)

Madde 3 — AMACI:

a) Bilimsel toplumcu dünya görüşünün ışığında, halkımızın bağımsızlık ve demokratik mücadelesinde, devrimci gençliğin düşünce ve eylemini geliştirmek.

b) Atatürk devrimlerine ve ilkelerine karşı gelen kişi ve kuruluşlarla bilimsel ve fikir yoluyla mücadele etmek.

c) Kendi görüşünde olan tüm kuruluşlarla ortak eylemlere katılmak.

d) Derneğimiz üyelerine ve üye çocuklarına mümkün olan yardımı yapmak.

e) Amaca ulaşmak için toplantılar düzenlemek, gösteriler düzenlemek, gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunmak, yayın yapmak ve sergiler açmak.

Madde 4 — ÜYELİK:

Derneğimizin amacını benimseyen, Cemiyetler Kanunundaki koşullara sahip kimseler üye olabilir.

Derneğimize üyelik: a — Asil, b — Aday, olmak üzere, iki bölümdür.

a) Aday olmak isteyenler Yönetim Kuruluna başvurarak giriş fişini doldururlar. En az 10 TL. giriş ödentisi öderler. Aday üyelik süresi en çok altı aydır. Bu süre içinde Yönetim Kurulu aday üyeye görev verir, tutumunu izler. Asil üye olabileceğine dair karar verir. Şubelerde kayıt kabul işleri, Genel Merkezdekinin aynısıdır. Şubeler kayıt ettikleri üyeleri Genel Merkeze bildirirler.

b) Üyeler her yıl en çok 120 TL. ödenti verirler. En az ayda 2.5 (iki buçuk) TL. dır. Ödentisini üç ay geciktirenlerin üyelik hakları elinden alınır.

c) Üyeler görevlerini yerine getirmek zorundadırlar.

d) Dernek toplantılarında seçme ve seçilme asil üyelerin doğal hakkıdır.

e) Asil üyelerin 5/1 inin imzası ile Genel Kurul toplantıya çağrılabilir. (Şubeler için aynı işlem yapılabilir.)

f) Yönetim Kurulu her üye için bir dosya açar. Üyenin(adaylıktan başlayarak, durumunu bu dosyada izler.

g) Asil ve aday üyelerin ayrılmak istediklerinde, Dernek Merkez Yönetim Kuruluna veya şube yönetim kurullarına bildirerek ayrılabilirler.

h) Şubenin yönetim kurulları, o şubeye kayıtlı üyelerden meydana gelir. Ilk toplantıda çoğunluk (yarıdan bir fazlası) olmadığı takdirde gelecek yedi gün içinde en uygun güne bırakılır ve çoğunluk aranmaz.

Şube yönetim kurulları bir başkan (4-10) kişilik yönetim kurulu üyesi seçilir.

i) Genel Merkez örgenleri çift kademeyle seçilir. Şube yönetim kurullarının seçimi yapılırken her 200 üye için genel kurula delege seçilir. 500 den fazla üyeler için her 300 üye için bir delege seçilir. Bunlar genel kurula iştirak ederler. Şube Başkanı, bu delegelerin dışında Genel Kurul toplantısının tabii delegesidir.

Madde 5 — KESİN HÜKÜMLER:

Kesin hükümler:

a) Yedek üyelerin bulundukları örgenlerde söz hakkı vardır. Ama oy hakkı yoktur.

b) Bulunduğu örgende sakıncasız olarak ard arda üç veya toplam olarak yedi toplanyıya katılmayan üyelerin üyeliği kendiliğinden düşer.

c) Derneğe bağlı şubenin dağıtılması halinde malları ve varlığı Türkiye Birlikçi Devrimciler Derneğine kalır. T.B.D.ler Derneğinin feshi halinde malları Türk Eğitim Vakfına kalır.

d) Tüzük dışı hareketleri nedeniyle mevcut şubeyi kapatmak ve yeni şube açmak Genel Merkezin yetkisindedir.

e) Şubeler, yürütecekleri eylemleri Genel Merkeze bildirmek zorundadırlar. Genel Merkezin onayını almadan eylemler yürütülmüş ise, o şubenin yönetim kurulu dağıtılır, yerine yeni bir yönetim kurulu oluşturulur.

f) Genel Merkez, mevcut şubelerin çalışmalarını denetlemeye ve düzeltmeye yetkilidir.

Madde 6 — DERNEĞİN ORGANLARI:

Derneğin Organları: Genel Kurul, Yönetim Kurulu, Denetim Kurulu ve Onur Kuruludur.

Genel Kurul: Derneğin asil üyelerinden oluşur. Salt çoğunlukta toplanır. Ilk toplantıda çoğunluk yoksa, en uygun yedi gün içinde toplantı yapılır. Yeter sayı aranmaz. 1 Başkan, 1 Başkan Yardımcısı, 2 Yazman, 1 Sayman seçer.

Yönetim Kurulu: 7 asil, 2 yedek üyeden oluşur ilk toplantıda 1 Başkan, 1 Yazman ve 1 Sayman seçer.

3 asil, 1 yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulu çalışmalarını inceler, genel kurula rapor verir.

Onur Kurulu: 5 asil, 2 yedek üyeden oluşur. Üyelere disiplin cezaları verir.

Cezalar: Uyarma, para cezası, en çok üç ay için geçici veya sürekli olarak çıkarmadır.

Madde 7 — DERNEĞİN GELİRLERİ:

a) Eğlence, gösteri ve toplantı düzenlemekten elde edilecek olanlar ile Derneğin malları ve yayınlarından kazanılanlar.

b) Şubeler elde etmiş oldukları üye ödentilerinin 3/2 sini Genel Merkeze gönderirler.

c) Şubeler Genel Merkezin tasvibiyle harcama yapabilirler.

d) Ödenti ve bağışlar Derneğin gelirleri kapsamına girer.

Derneğin kurucu üyeleri:

Şahin Atılgan — Malatya — 1948 TC. — Kalo — Maşuklar yok. No. 51 Beşiktaş

A. Turan Yücel — Arguvan — 1947 TC. Mustafa — Ihlamur dere cad. Odalar sok. No. 3 Beşiktaş

Abuzer Altun — Malatya — 1948 TC. — Hasan — Ihlamur dere cd. Odalar sok. No. 3 Beşiktaş

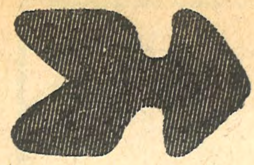
Rıza Ballıkaya — Varto — 1946 TC. Mustafa — Ihlamur dere cd. Odalar sok. No: 3 Beşiktaş

Haydar Sarıdikmen — Sivas — 1932 TC. Mehdi — Kasap Kâmil sk. No. 9, Yıldız/Yenimahalle.

İbrahim Yıldız — Giresun — 1946 TC. — Muharrem — Kasap Kâmil sok. No. 9 Yıldız/Yenimahalle

Mehmet Yılgın — Sivas — 1943 TC. Hasan — Asım Yamacı cad. No 23 Beşiktaş.

başyazı • Demirel'in Güven Oyu

Demirel iktidarı güven oyu almıştır. Bu güven oyu buhranın sona erdiği anlamında değildir.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi buhran parlamentodaki koltuk sayılarına değil, Sosyal ve ekonomik nedenlere bağlıdır. Emperyalizm ve işbirlikçileri bu nedenleri ortadan kaldıramadıkça buhran yeni şekiller altında tekrar ortaya çıkacak ve halk düşmanı iktidarı sarsacaktır.

Demirel iktidarının güven oyu aldığı bugünlerde Politik durum nedir? Gerici parlamentarizme bağlı siyasi partiler ve bu arada CHP, hükümete karşı tavır almıştır.

CHP'nin bu tutumunu elbette ihtiyatla karşılamak gerekir. Zira İnönü hükümet porgramının eleştirisinde CHP nin 2,5 yıldır açıkça sürdürdüğü emperyalizme teslimiyet politikasını değiştirmediğini ortaya koymuştur. Bu durumda muhalefet yalnızca Demirel'in kişiliğinde toplanacaktır.

Birlik Partisi hariç diğer partilerin de Demirel'e karşı eskiye nazaran daha az müsamahakar olmaları beklenebilir.

AP içindeki muhalefet çözülmüş fakat tamamen ortadan kalkmamıştır. Bu muhalefetin yeniden toparlanıp güçlenmesi beklenmelidir.

Ancak işbirlikçi iktidarın buhranını derinleştirecek olan gerici parlamentarizmin muhalefeti değil, halkımızın yani işçilerin köylülerin ve devrimci gençliğin muhalefeti ; bu gerçek güçlerin devrimci mücadelesidir.

Hükümet buhranı boyunca devrimci güçlerin iyi bir imtihan verdiği söylenemez. Örgütsüzlük ve içine kapanıklık buhrandan gereği kadar yararlanılmasını önlemiş, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve mücadeleye sokulmasını engellemiştir. Hükümetin güven oyu olmasına yakın devrimci gençliğin Ankara'da giriştiği mücadele geçte olsa görevlerimizi hatırladığımızı ortaya koyacak niteliktedir. TDGF'nin İstanbul'da düzenlediği bağımsızlık haftası'nın da bu yolda olumlu bir adım olduğunu belirtmek lâzımdır.

AP'nin içinde bulunduğu durum önümüzdeki günlerde devrimcilere önemli görevler yüklemektedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçisi egemen sınıfların ayağı sürçmüştür. Bu sürçmeden yararlanarak ittifaklarımızı güçlendirmek kitleleri devrimci mücadeleye kazanmak eylemi bizi beklemektedir.

Saflarımızı zayıflatacak her davranıştan kaçınmalı ve pamuk ipliğine bağlı olan işbirlikçi iktidarın dengesini sarsmalıyız.

Gerici parlamentarizmin içindeki her çelişkiden yararlanarak bu çelişkileri derinleştirecek mücadeleleri vermeliyiz.

Demirel'e verilen güven oylarının soygun düzenine verildiğini, Hükümet programının işbirlikçi ve halk düşmanı yüzünü kitlelere göstermeliyiz.

Güven oyu alabilmek için yapılan pazarlıkları, bu pazarlıkların aslında halkın oylarının alınıp satılması anlamında olduğunu anlatmalı gerici parlamenterizmin bu iğrenç oyunlarını bütün açıklığıyla gözler önüne sermeliyiz.

Emperyalizme karşı mücadele eden İran gençlerinden Türkiye'li devrimcilere mesaj

İran Talebe Konfederasyonu (Milli Birlik) nun 10. Genel Kurul toplantısı 27 Aralık 1969 dan 5 Ocak 1970 e kadar Batı Alman-ya'nın Karlsruhe şehrinde yapıldı. Genel Kurul, birçok devrimci kuruluşun mesajı okunduktan sonra çalışmaya başladı. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun mesajı alkışlarla karşılandı. Kurul toplantısında evvelki yıllarda saptanan yöntem geliştirildi ve açıkça ortaya kondu. 10. Genel Kurul'un onayladığı görüşler kısmen şöyledir.

★ İran'lı öğrencilerin büyük çoğunluğunun istekleri İran halkının genel isteklerinden ayrı düşünülemez. Bu istekleri İran'ın bugünkü rejimi gibi gayrımilli ve antidemokratik bir rejim tarafından gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Dolayısiyle öğrenci kitlesi İran halkının ayrılmaz bir parçası olarak emekçi kitlelerle birlikte herçeşit gayrımilli ve antidemokratik rejimin karşısındadır.

★ Bu hareket antiemperyalist, demokratik ve kitlesel bir harekettir.

★ Bu harekete katılan ve mücadele eden öğrenciler İran toplumunun temel çelişkisinin İran halkı ile emperyalizm arasında olduğunu kabul etmişlerdir. Yürütülen öğrenci hareketi İran halkının genel antiemperyalist mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Konfederasyon antiemperyalist ve kitlesel cepheden hareket etmekte ve çelişkilerin temelden çözülmesi yolunda İran halkının mücadelesine katılmaktadır.

★ Konfederasyonun içinde düşüncelerin tartışılması ve kararların alınması bir kitlesel örgütün demokratik merkeziyetçilik esasına dayanmaktadır.

Toplantı sonunda çeşitli devrimci kuruluşlara mesajlar gönderildi. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'na gönderilen mesaj şöyledir.

«Devrimci Türk Kardeşlerimiz, Bugün Türkiye'deki öğrenci hareketleri emperyalizm ve faşist hükümetlerle savaşında son aşamasına varmakta, bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için etkili adımlar atmaktadır. Dünyamız yeni dönemin doğuşu eşiğindedir. Bu dönemin özelliği güçlerin gittikçe kutuplaşmasıdır. Devrimci güçler br tarafta, gerici güçler diğer tarafta bu kutuplaşmayı meydana getirmektedirler. Gerçekten, Türk öğrencileri emekçilerle birleşme yolunun doğruluğunu kavramışlar. Bu yüzdendir ki işçi ve emekçi kardeşleri ile temel çelişkilerin çözülmesi yolunda verilen mücadeleye katılmaktadırlar. Ve zafer halklarındır. 1960 - 1965'de İsmet İnönü'nün koalisyon hükümeti devrinde Kıbrıslı Türk kardeşlerini desteklemek amacıyla yapılan hareketlerinden önemli öğrenci hareketi gösteri dir. 1965 de irticaanın iktidara gelmesi Adalet Partisi'nin Türkiye halkı ile emperyalizm ve irtica çevreleri arasındak antagoinist temel çelişkiyi ortadan kaldırmamış ve birkaç ay sonra hükümetin hareketleri saptırma yolundaki oyunlar açığa çıkmıştır. Ertesi sene öğrenci örgütleri tarafından yapılan Ankara'daki geniş gösteriler sırasında halkçı antiemperyalist ve irticaa karşı sloganların ortaya atılması ile birlikte birkaç Amerikan haber ve casusluk merkezine basın yapılmıştır. Bu dönemde öğrenciler mücadelenin tek yolunun hareketi örgütlendirme olduğunu kavramış ve halktan yana örgütler kurulmuştur.

1967'de üniversitelerde yapılan forumlar, açık oturumlar ve konferanslarda meselelerin kitlesel açıdan tahlili öğrencilerin siyasi ve toplumsal bilinçlenmesini mümkün kılmıştır.

1968'de öğrenci faaliyetlerinin ve hareketlerinin siyasi biçim alması ve geniş öğrenci kitlelerince kavranmasından dolayı ilk olarak bu kitleleri içermiştir.

Bu hareketin özelliği onun geniş çapta oluşudur. Böylece öğrenci kitlesi ilk olarak gerçekten bilinçli siyasi bir kitle halinde harekete geçmiştir. Hareketin olağanüstü gelişimi ve yayılımı, uzlaşıcı ve gerçekten halka karşı olan gurupları korkutarak onları hareket içinde gerici sendikalizm çizgisinin savunucusu durumuna düşürmüştür. Öte yandan aynı senede gerçekler bu çizginin yenilgisini göstermektedir. Bu sene de ilk olarak üniversiteler işgal edildi ve altıncı filonun Türkiye limanlarını zyareti sırasında direnmeler geniş ölçüde başlatıldı. 1968 - 69 eğitim döneminin başlangıcında boykotlar ve işgaller bütün yurt çapında yeniden başlatıldı ve mücadele daha açık sloganların ortaya atılması, ve kitlelerin arasındaki geniş faaliyetlerden dolayı işçi ve köylü kardeşlerini de harekete geçirmeği başardı.

Tabiidir ki İran Talebe Konfederasyonu (Milli Birlik) antiemperyalist ve demokratik tutumu ile Türk devrimci kardeşlerinin emperyalizmi, bu kağıttan kaplanı, yok etme yolunda verdikleri savaşta yanında olacaktır.

Biz Amerikan emperyalizmine ve Türkiye'nin gerici çevrelerine karşı milli hedefleri için savaşan ve bu yolda şehit düşen altı öğrenci Türk kardeşimizin çelik iradelerini selamlarken onların bu cesurca sürdükleri savaştan ders almaktayız.

Yaşasın Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının dostluğu.

Zaferleri olsun Türk devrimci kardeşlerimizin emperyalizm ve irticaa karşı mücadeleleri.

Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye.

İran Talebe Konfederasyonu Milli Birlik.

Nallıdere köylüleri ağalara karşı

Ankara'dan ikiyüzelli kilometre uzaklıkta, Nallıhan kazasının Nallıdere köyündeyiz. Sabahın erken saatlerinde, henüz gün doğmuş. Köylüler öbek öbek toplanmışlar.

Köyün onbeş bin dönüm çayırına el koyan ağaya karşı toplu direniş var. Mücadele bayrağı açılmış. Köylüler örgütlenmişler. Bizlerin gelişini sevinçle karşıladılar. Ellerimizdeki İşçi - Köylü gazetelerinin geçmiş sayılarını dağıttık onlara. Hemen okumaya koyuldular. Gabete hakkında biraz konuştuk. Onlara mücadelelerini sorduk. Anlattılar.

TARİHÇE :

Kurtuluş Savaşı yıllarında çayırı bütün köylüler hep birlikte kullanıyorlardı. O yıllarda köyde hayvan sayısı azdı. Mera ise köye çok bile geliyordu.

Bundan onbeş yıl öncesine kadar durum böylece sürüp gitti. Bir gün köye bir ağa geldi. Köy muhtarıyla birlikte dörtbuçuk dönüm bir tarlayı ortaklaşa aldılar. Ama ağa, toprağı kendi üstüne tapulattı. Daha sonra doksan dönüm arazi daha aldı. Ve böylece köye el attı.

Köyün merasını kendine alabilmek için zorbalığa başvurdu. Köyün çobanını öldürttü. Açılan dâva örtbas edildi. Suçlusu bulunamadı. Köylü korktu, Sindi. Geriledi.

Ağa da koca merayı yalnız kendine bağladı. Altı aylık kirası yirmi bin liradan kiraya veriyordu. Merada bekçiler dolaşıyordu. Koyunların bütün gelirlerinden pay alıyordu. Üstelik bir kuruş vergi vermiyordu.

Artık köylünün canına tak et ti bu durum. Çünkü orman geliştirmek için ellerindeki topraklar da teraslanınca, hayvanlarını otlatacak yer bulamadılar. Birgün (geçen hafta) hep birlik oldular. Mücadele için karar aldılar. Namus sözü verdiler. Gençler çok ateşliydiler. Öne atıldılar.

Koca çayırın ortasına bir ağıl kurdular. Hayvanlarını sürdüler, Otlatmaya koyuldular. Ağanın kiracılarını da sürdüler ötelere...

Şimdilerde pek jandarma uğrayamıyormuş. Bir kere uğrayacak olmuş, bakmış köylü hep birlik, güçlü, geri gitmiş. Köylüler bu mücadelede haklı olduklarını söylüyorlar. Mutlaka başaracaklarına eminler.

Bizler, onlara Türkiye'nin genel olarak durumunu anlattık. Bu gibi haksızlığın ve zulmün her yerde olduğunu söyledik. Gençlerin mücadelesini onlara anlattık. Türkiye halkının kurtuluşunun yolunu gösterdik. Köylüler devrimci düşünceyi kavradıkları ölçüde devrim saflarına katılacaklar. Yeter ki kitleler içinde sabırlı çalışalım.

Şimdilik gördüğümüz bunlar. İleride mücadele kızıştıkça daha çok anlatacak bulunur elbet.

Tayfur CİNEMRE

Makarios'a suikast!

Olayların gelişme seyri izlen diği zaman çok ilginç bir tab- Denetim Kurulu: lo ile karşılaşmaktayız.

Yeni yıla girerken, önce yabancı basında, sonra bizde de, Kıbrıs için yeni bir Anglo - Amerikan plânından söz edilmeye başlandı.

Bir süre sonra Makarios, Afrika gezisi vesilesiyle, Atina'yı ziyaret etti. Dönüşte yine Atina'ya uğradı.

Bu arada Kıbrıs meselesi bizde de alevlendi. Hattâ o kadar ki, Sayın İnönü, Dışişleri Bakanı Çağlayangil'i bu yüzden aforoz dahi etti.

Sonra, 25 Şubat tarihli gazetelerde Makarios'a atfen şöyle bir başlık gözümüze ilişiyor: «Kıbrıs NATO'ya üye olursa Enosis gerçekleşir». Fakat ertesi gün: «...Makarios, Adadaki sağ kanat politikacılar tarafından ortaya atılan ve Enosis'in gerçekleşmesini kolaylaştırmak amacıyla Kıbrıs'ın egemen bir devlet olarak NATO'ya girmesini tavsiye ettiği yolundaki haberleri yalanlamıştır.»

Gene o günlerde Sovyet hükümeti, Kıbrıs'taki gelişmelerle ilgili endişelerini belirten bir bildiri yayınlıyor.

Ve 8 Mart Pazar günü Makarios'a suikast yapılıyor.

Suikastı düzenleyenler kişi olarak önemli değil. «Millî Cephe» mensubu olduklarından kimse şüphe etmiyor. Bu iki sözcük bizi yanıltmasın; «Millî Cephe», düpedüz Yunan Cuntasının ve dolayısıyla CIA'nın bir kolundan başka birşey değildir.

Suikast olayı ile ilgili soruşturmada birtakım ipuçları ele geçirilmiştir. Teşebbüste kullanılan Bren tipi silâhın: «... Grivas'la sık sık Atina'ya giderek görüşmeler yapan Lefkoşalı tanınmış bir Rum tüccar tarafından ithal edildiği» tesbit edilmiştir.

Gene olaydan bir süre önce Kitium Piskoposu Anthimos'un Makarios'u itham eden sözleri ve Adadaki Yunan silâhlı kuvvetleri komutanı Geranikis'in Enosis'le ilgili beyanatı basında yer almıştı.

Demek ki «SAĞ KANAT»ı kimlerin oluşturduğu az çok meydandadır. «Megalo İdea»cı Kilise çevreleri Anthimos'un şahsında Makarios'u itham etmiştir. «Tanınmış bir Rum tüccar» sık sık Atina'ya gidip temaslar yapmaktadır. Dönüşünde de suikast olayında kullanılacak silâhı beraberinde getirmiştir. Yunan İç Savaşındaki hizmetleriyle, Eokacılığıyla ve daha sonraki bütün eylemleriyle Emperyalizmin sâdık uşağı olduğunu ispatlamış Grivas ve faşist Yunan Ordusu'nun bir diğer sözcüsü yine sahnededir. Arka plânda Yunan Cuntası, âdeta: 'Sükût ikrardan gelir' sözünü bir kere daha ispatlarcasına, suikast olayını yorumlamaktan kaçınmaktadır. Ve tabiî hepsinin gerisinde Anglo - Amerikan emperyalizmi, barut fıçısı haline gelmiş Ortadoğuda ki «batmaz uçak gemisi»ni nasıl tam kontrolum altına alacağım diye plânlar kurmaktadır.

Küçücük Kıbrıs adasının, bütün bunların ne demeğe geldiğini ortaya koyacak, fakat pek üzerinde durulmıyan çok önemli bir gerçeği vardır. Biz bugün 35 milyonluk Türkiye'de, sayısı 3 milyonu çoktan aşmış işçi sınıfımızla, gerçek bir proletarya siyasî örgütünü hâlâ kuramamışız. Devrimin gerek öz, gerek se yedek güçleri tümüyle karşı - devrimci etkiler altında bulunuyor. Bir düzine kadar sosyalist hizip birtakım kavramlar peşin de didişip durmakta.

Kıbrıs'ta ise, proletaryanın siyasî örgütü 1941 yılında kurulmuş, yâni 30 yıllık. Ve nasıl bir tesadüfle, bilinmiyor: Makarios'a suikast tertiplendiği gün, AKEL'in büyük kongresi toplantı halinde idi. Sadece siyasî örgüt değil, kitle örgütleri de tamam. Sendikalı işçilerin %60 kadarını bünyesinde toplayan konfederasyon (PEO), Akel'e bağlı. Gençlik örgütleri, Çiftçi örgütleri, Kadın örgütleri vb. hepsi var. Akel, Kıbrıs Rum hal kının en az yarısını etkisi altında tutuyor.

Öte yandan, 1960 dan beri bir cephe politikası da az çok başarıyla yürütülüyor. Gerçi bu cephenin sivri ucu Makarios'tur, ama tabanın önemli kesimi proletaryanın bu örgütlü güçleridir. Ve Makarios, herşeye rağmen, bu cephe politikasını sürdürmekte kararlı görünüyor.

İşte emperyalizm bu durumu hazmedemiyor. Stratejik önemi bu kadar büyük olan Kıbrıs'ta böyle candüşmanı bir gücün, hem de örgütlü olarak, politik hayatta varlığını hissettirmesi onu kudurtuyor. Kendi cumhurbaşkanlarını bile kimvurduya getiren emperyalist güçlerin karşılarında direnen, hem de bu direncini komünistlerle cephe birliği halinde yürüten bir Makarios'un gözünün yaşına bakmıyacağı tabiidir.

Daha önce Türk - Rum çatışmalarından sonuca varmayı deneyen Emperyalizm, bu silâh geri tepince, şimdi Yunanistan'daki Faşist yönetimin de desteğiyle, Kıbrıs Rum toplumu içinde çatışmalar yaratıp, şu veya bu şekilde plânlanacak müdahalelerle, adayı tam kontrolu altına almak istiyor. İşte suikast olayının temelindeki anlam budur.

Fuat Fegan

Bursa Eğitim Enstitüsü mücadelesi

İki yıl önce boykot ve işgal şeklinde başlayan Demokratik Üniversite mücadelesi, başladığı üniversitelerin sınırını aşarak bütün yurttaki yüksek okullara yayılmıştır.

Yıllardır çağ dışı eğitim metodlarının kullanıldığı, öğrencilerin molla saygısı ile yetiştirilmeye çalışıldığı yüksek öğrenim kurumlarındaki bu direnişler devrimci düşünce ile silâhlanmış gençlerin yönetiminde gittikçe gelişmekte, mücadele içinde daha fazla öğrenci sorunların farkına vararak devrimci cepheye katılmaktadır. Somut, pratik meselelerden kalkınan bu hareketler giderek milli demokratik devrim hedefinin gösterilmesi ile yeni bir aşamaya varmakta, kendi deneyleri ile öğrenci kitleleri sosyalist gençlerin kendi özlemlerini dile getiren mücadelenin neferleri oldularını daha fazla anlamakta, içinde bulundukları kötü hayat şartlarının ve yönetici baskıların kaynağını daha iyi kavramaktadırlar.

Millî Demokratik Devrim mücadelesi ile bir arada yürütülen, onun bir parçası olan bu hareketler, aynı zamanda halkımızın bilinçlenmesine de yardımcı olmakta, bulundukları yerin emekçilerini etkiledikleri gibi, bütün ülke çapında yankı yapmaktadır.

Bursa Eğitim Enstitüsünde de kişiliklerini hiçe sayan, onlara saygısızlık etmede çok ileri giden okul müdürü Turan Birinci'nin değiştirilmesi için direnen öğrencileri, bu istekleri gerçekleşecek yerde faşist yöntemlerle susturulmaya çalışılmış, bir çoğu çeşitli cezalara çarptırılmışlardır.

Enstitüm öğrencilerinin, Müdür Turan Birinci'nin istifa etmesi veya değiştirilmesi için giriştikleri eylemin gerekçesi şu maddeler halinde somutlanmaktadır.

1 — Okul Müdürü, öğrencinin haklarını savunan, onların idare karşısında ezilmemesi için mücadele eden gençleri sürekli olarak tehdit etmekte, onları baskı metodları ile ses çıkaramaz hâle, getirmek istemektedir. Böyle bir hareket, aslında kitlenin isteklerine kulaklarını kapayan bir zihniyetin sonucudur. Bu anlayışın çok çeşitli örnekleri vardır. Etlerin kokmuş olduğunu iddia edenden başlıyarak daha bir çokları disiplin kurullarına verilmiş ve bu yoldan faydalanılarak cezalandırılmaları temin edilmiştir.

2 — Okul Müdürü, özel çıkarları söz konusu olduğu zaman suç sayılan eylemlere rahatlıkla müsaade etmekte, öğrencilerin kendi özel işlerinde birbirine kırdırmak için tahrikat yapmaktadır.

3 — Müdür, öğrencileri aşağılayıcı, küçük düşürücü küfür ve hakaret niteliğinde sözler kullanarak gerilimi aslında arttırmıştır. Müdür bununla da yetinmeyerek duvar gazetesini engelleme gibi, öğrencilerin çeşitli siyasî gruplar şeklinde bölünmelerini kesinleştirerek ve yeni bölünmeler doğurarak kendi hatalarını örtbas etmek istemiştir.

Bundan başka, boykota katılmayanlara toplu olarak izin vermiştir.

Bütün bu nedenlerden ötürü Bursa Eğitim Enstitüsü direnişe geçmiştir.

Diğer işlerde olduğu gibi bağırıp çağırmaktan başka bir işe yaramayan müdür. bu meselede aynı metodu uygulamış veya uygulatmıştır.

27 kişi cezalandırılmış ve aynı gün «27 öğrencinin istediği, kurulca tesbit edilebilen suçlar» isimli bir bildiri yayınlanarak öğrenciye ilân(!) edilmiştir.

Proleter devrimci Aydınlık'ın yıldızı soruşturma konusu oldu

Proleter Devrimci AYDINLIK dergisi yazı işleri müdürü Cengiz Çandar geçtiğimiz hafta içinde Ankara Basın Savcılığı tarafından çağrılarak derginin üstündeki yıldız'ın «anlamı» konusunda ifadesi alınmıştır.

Basın Savcısı, yıldızın, Çin Halk Cumhuriyeti'nde komünistlerin kullandığı yıldız olduğu ihbarı üzerine Cengiz Çandar'ın ifadesinin alındığını belirtmiştir.

Millî Kurtuluş Savaşımızın Millet Meclisinde Emperyalizm ve onun iktidarıyla mücadele andı içildi

İşbirlikçi AP iktidarının içinde bulunduğu bunalım en keskin noktasındayken 13 ve 14 Mart günleri devrimci gençlik güçlü sesini yükseltti: «Demokrasi İşçi ve Köylülerin devrimci iktidarıdır!» Siyasî iktidar çevresinde binbir hesap yapılırken, iktidarda kalabilmek için «şaibeli» milletvekili transferleri ortalığı kaplamışken Türkiye devrimcilerinin gür sesi çınladı «Bizim Parlâmentomuz Mustafa Kemal'in Büyük Millet Meclisidir.» 13 ve 14 Mart günleri devrimci gençlik hareketi tüm Türkiye halkının özlemlerini, tüm millîci güçlerin taleplerini siyaset sahnesinde haykırdı.

Olaylar 13 Mart akşamüstü başladı. Sayıları bir hayli kabarık olan devrimci gençler Ankara'nın en merkezî yeri olan Bakanlıkları TDGF imzalı «soyguncu iktidara karşı mücadele», «işbirlikçi iktidara karşı birleşelim» yazılı afişlerle donatmaya başladılar. Amerikan Haberler Merkezi hizasına gelindiği sırada polis devrimcilere saldırdı. Saldırı sonucu 17 kişiyi nezarete alan polise taş ve sopalarla karşı konuldu. Üç toplum polisi yaralandı. Devrimciler ve halkın karşılık vermesi üzerine toplum polislerinin saldırısı geri püskürtüldü. Bu arada bir kaç sivil polisin silâh çektikleri ve ateş ettikleri görüldü. Darmadağın olan ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilmeyen Demirel iktidarı hegemonyasını «üzerinde haklı şüpheler uyandıran» milletvekili transferleriyle ve devrimcilere silâh çekerek sürdürmeye çalışıyordu.

13 Mart günü karşısında yüzlerce devrimciyi bulan işbirlikçi iktidar 14 mart günü binlercesini buldu. 14 Mart günü saat 12.00 de DTCTF bahçesinde genel forum ilân edilmişti. Ankara'nın bütün

İlk B.M.M.'nde yapılan devrimci gençlik Forumunun kararı okunuyor.

İlk B.M.M. önünde binlerce genç bağımsızlık andı içti.

fakültelerinden gençler ve halk DTCF bahçesinde toplandılar. Binler akın akın genel foruma akıyordu. Genel forumda ilk sözü AÜÖB Başkanı Özgün Nas aldı. Özgün Nas konuşmasında milletvekili «alım - satımı» üzerinde durdu ve millici güçlerini işbirlikçi iktidarı mutlaka uzaklaştıracağını belirtti. Daha sonra konuşan ÜNAS Genel Başkanı Osman Yiğit üniversite reformu tasarısı üzerinde iktidarın oynadığı oyunları anlattı ve devrimcilerin devrimci, demokratik üniversite taleplerin devrimci, demokratik üniverste taleplerini dile getirdi. ETYÖO Öğrenci Derneği Başkanı Mehmet Ali Rabakoğlu ve İTİAO-D Başkanı Mehmet Demir işbirlikçi iktidarın üniversiteye ve özellikle son günlerde ETYÖO'na yöneltiği baskıları anlattılar ve devrimci gençliğin mücadelelede kararlı olduğunu ifade ettiler. Binlerce kişinin hep bir ağızdan haykırdığı «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun İktidar», «Devrimciler Elele, Millî Cephede» sloganları ve binlerce kişinin hepbir ağzından söylediği marşlarla devam eden forumda daha sonra Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği II. Başkanı Ismet Tufanyazıcı söz aldı, İsmet Tufanyazıcı ve ondan sonra konuşan S.B.F. Öğrenci Derneği Başkanı Cengiz Çandar içinde bulunduğumuz düzenin sahte demokratik görünümünü ortaya koydular ve demokrasinin emperyalizmin sökülüp atıldığı bir ülkede işçi ve köylülerin devrimci iktidarı olduğunu anlattılar. O.D.T.Ü Asistanlarından Seyhan Erdoğdu ise dünya halklarının, Vietnam halkının, Laos halkının mücadelesinin bizim de mücadelemiz olduğunu belirtti. Daha sonra çoşkun bir konuşma yapan Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü Başkanı Atıl Ant binlerce kişiye karar önerileri sundu ve emperyalizmle mücadeleyi, demokrasinin işçi ve köylülerin devrimci iktdarı olduğunu, işbirlikçi iktidara karşı yılmadan usanmadan mücadeleyi binlerce kişiye onaylattı. Son olarak konuşan TDGF Genel Başkanı Atillâ Sarp iktidarın niteliklerini ve devrimci gençliğin mücadele hedeflerini geniş olarak anlattı. Attillâ Sarp konuşmasını «Böylesine bir mücadele yürüten devrimci gençlik tarihine şerefle geçecektir ama işbirlikçi iktidar hain olarak geçecektir, tıpkı Vahdettin gibi» dedi.

Saat 13.30 da forum kararı bildirildi. Mustafa Kemal'in parlâmentosuna, Birinci Büyük Millet Meclisine gidilecek ve orada da bir açık hava forumu düzenlenecek! Devrimciler Demirel'in temsil ettiği parlâmentarizmi tanımıyorlardı. Onlar ancak millî Kurtuluş Savaşımızın Meclisinin millî olduğunu ilân ediyorlardı. Binlerce kişi polisin tahminlerinin hilâfına başlarını Mustafa Kemal'in T. B.MM sine çevirerek Ulus'a yürümeye başladılar . Polis hesaplamış ve Kızılayda olağanüstü tedbir almıştı. Buna yürümek denemezdi; çünkü binlerce kişi «Bağımsız Türkiye» , «Atatürk geliyor» diye haykırarak Ankara sokalarını çınlatarak çoşkun bir sel gibi ulusa akıyordu. Binlerce kişi çoşkun bir sel gibi çağlayarak Ulus'a, Millî Mücadelemizin yönetim merkezine, Birinci Büyük Millet meclisine akıyordu. Onde dalgalanan bir bayrak ve arkasında koca bir millî kurtuluş ordusu, binler! Olağanüstü bir hızla çoğu zaman koşarak binlerce kişi ilk B. M.M. nin önüne geldi DTCF önündeki genel forum yapılırken ilk B.M.M'nde bir gurup genç bir forum topluluğu kaynaştı ve söylenen istiklâl marşını takiben B.M.M balkonundan, devrimci gençler forum kararlarını Ulus meydanını dolduran binlerce kişiye okudular. Daha sonra yumrukları havada sıkılı binlerce kişi millî bağımsızlık andını içtiler

Devrimci gençlik D.T.C.F. bahçesinde yapılan forum'dan sonra ilk B.M.M. ne hareket ettiler.

Rıza Kuas
Meclise bir kanun teklifi verdi

«1961 Anayasası'nın Türkiye işçi ınıfına tanıdığı sendikal örgütenme özgürlükleri, bu hakların ullanılmasını zorlaştıran ve süüncemede kalmalarını sağlayan 4 ve 275 sayılı kanunlara rağen, işçi sınıfımızın sürdürdüğü rarlı uğraşı sonunda bugüne ek gelmiştir.

Anayasamızdaki Sendika - Grev Toplu Sözleşme haklarının kullaılabilmesini engelleyen veya geiktiren hususlar şunlardır:

1) 274-275 sayılı kanunlardaki lüzumsuz mühletler ve formaliteler, işkolu yetkisinin bir defaya mahsus olmak üzere alınabilmesi;

2) Çalışma Bakanlığı ve ona bağlı kuruluşların her zaman, her yer de işverenlerin lehine çalışmaları;

3) Resmî hakem kuruluşlarının tarafgirliği, özel hakem kararlarının tatbik edilmesini sağlayacak hiçbir müeyyidenin bulunmayışı;

4) Sendikaların siyasetle, siyasî partilerle dayanışmasının yasaklanması ve işçi sınıfımızın iktisadî mücadelesinde yalnız bırakılması;

5) Türk-İş gibi gayrimillî sendikaların işverenler ve onların kumandaları altındaki iktidarca desteklenmesi, işçi sınıfının gerçek menfatini temsil eden devrimci sendikaların yaptıkları ilerici hareketlerin, işverenler - işbirlikçi iktidar ve Amerikancı Türk-Iş tarafından ağız birliği ile anarşist hareketler olarak tanıtılmasıdır.

6) Bütün bunlara rağmen ekmeği için mücadele veren işçilerimiz, haklarını aramak için mücadele vermekte ısrar edince, iktidarın milis kuvveti toplum polislerine kurşunlatılmıştır.

İşverenler ve emrindeki iktidar, gayrimillî Türk-İş üçlüsü şimdi yeni bir kanun tasarısı ile elde edilmesi son derece zor olan işçi haklarını hiç kullanılmaz hale getirmek istemektedirler. Bu teşebbüsleri başarıya ulaşamıyacaktır. Çünkü onların karşısında, biz Türkiye işçileri sonuna kadar direneceğiz. Ayrıca, demokratik Anayasa kuruluşları birinci barajı teşkil etmektedir.

«Bir hakkın kullanılmasını son derece zorlaştıran bir kanun, o hakkın özüne dokunmuş sayılır.»

Anayasa Mahkemesi Kararı

«Kamu yararı, millî güvenlik, genel ahlâk vb. sebeplerle de olsa bir hakkın özüne dokunulamaz.»

Anayasa Md. 11

Biz, Türkiye işçi sınıftnın menfaatlerinin gerçek temsilcileri olarak işçi hürriyetleri ile ilgili kanunların, Anayasa'yı tahdit edici değil, genişletici mahiyette olmasını istiyoruz. Mecliste görüşülecek olan teklifimizde kısaca şu hususlar vardır:

1) Gereksiz müddet ve formalitelerin tamamen kaldırılması. Ve işçiye hiçbir surette bu hususlarda maddi külfet yüklenmemesi;

2) Sendika seçiminde referandum usulünün uygulanması ve işçinin hür iradesinin bağlanmaması;

3) Genel ve siyasî grev haklarının işçilere tanınması (dayanışma, sempati);

4) Siyasî partilerle işçi sendikalarının birlikte çalışabilmesi olanağının sağlanması;

5) Lokavt'ın, Anayasa'nın ruhuna uyularak tamamen kaldırılması;

6) Devlet kuruluşlarının gerek işverenle sendika, gerek sendikaların aralarındaki uyuşmazlıkta tarafsızlığını koruması;

7) Üst sendika kuruluşlarının temsil ettikleri işçi oranında tanınması;

8) İşçinin eğitimine devletin katkıda bulunması.

ÜNAS'ın Kararı

Üniversite asistanları Sendikası II. Genel kurulunda aşağıdaki karar tasarısı aynen kabul edilmiştir :

Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen, bağrında feodal ve yarı-feodal kalıntıları barındıra ngeri bir tarım ülkesidir.

Türkiye'ni ngeriliğinin temel nedeni, emperyalizm - uluslararası tekellerle ortaklık kuran sermayedarlar - toprak ağalarının egemenlik ve itidarıdır. Bu üçlü ortaklık ağalarının egemenlik ve iktidarıdır. Bu üçlü ortaklık ile Türkiye halklarının büyük çoğunluğu arasında uzlaşmaz bir çelişme vardır. Emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - toprak ağalarına karşı halkımızın hızlanan uyanış ve mücadelelerinde bu çelişmenin yansıdığını görmekteyiz.

Halkımızın mücadeleşi millî kurtuluş ve gerçek demokrasi mücadelesidir. İşçisiyle, köylüsüyle, esnafıyla, aser - sivil aydınıyla, öğrencisiyle halkımızın bütün kesimlerinin yürüttüğü bu mücadelenin zaferi, Türkiye'yi tam bağımsız ve her türlü gerilik unsurlarından arınmış gerçekten demokratik bir toplum düzeyine yükselecektir.

Sendikamızın bağımsızlık ve gerçek demokrasi için ve demokratik üniversitesi mücadelesi, Gazi Mustafa Kemal'in emperyalizme arşı 1919'da başlattığı Birinci Millî Kurtuluş Savaşı geleneğimizin günümüzün koşullarındaki devamıdır .

14 mar günü devrimci gençliğin 1. TBMM binasında aldığı forum kararlarını bütün gücümüzle destekliyoruz.

Günümüzün tüm emekçi hareketine bilimsel temeli kazandıran ilk insan, Karl Marx, 1818 de Treves'te doğdu. Eğitimini Bonn ve Berlin'de gördü. Epikuros'un felsefesi üzerine bir doktora tezı vererek öğrenimini bitirdi.

Önceleri Bonn'da kalıp profesör olmayı düşünen Marx, Hegel'in felsefesinden tanrıtanımaz ve devrimci sonuçlar çıkarmaya çalışan Bauer'in konferanslar vermesinin yasaklanması karşısında bu fikrinden vazgeçti. Bu dönemde Ren'de sol Hegal'ciler ile birlikte, onlarla ortak bazı görüşleri olan Ren'in burjuva radikallerinin çıkarttığı **Rheinische Zeitung**'un belli başlı yazarlarından birisi haline geldi. 1942 de gazetenin baş yazarı oldu. Gazetede gitgide devrimci fikirler belirgin hale gelince 1 Ocak 1843 te gazete kapatıldı.

Daha sonra Paris'te A. Ruge ile birlikte Fransız - Alman Yıllıkları'nı yayınladı. Bu dergi sadece bir fasikül çıktı. Almanya'da gizli dağıtım güçlükleri ve Ruge ile olan fikir ayrılıkları yüzünden bu derginin yayınlanması durdu. Bu dergideki yazılarında Marx «Var olan her şeyin eleştirilmesini» özellikle de «silahların eleştiri yapmasını» istiyerek bir devrimci olarak çıkmakta, **kitlelere ve proletaryaya** çağrıda bulunmaktadır. **Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisi** ile sosyalist yazı dizisine başlayarak F. Engels ile birlikte Alman felsefi idealizminin son büründüğü biçimleri **Kutsal Aile, Bruno Bauer ve Ortaklarına karşı** vb.. yazılarında eleştirmiştir.

Marx ve kızı Jenny

1844 Eylülünde Engels'le tanışan Marx, 1845 baharında Prusya Hükümetini eleştiren yazılarından ötürü Fransadan sınır dışı edildi. Brüksel'e taşınarak 1847 de **Felsefenin Sefaleti**'ni, 1848'de de **Serbest Ticaret Üzerine Konuşma**'yı yayınladı. Brüksel'de **Komünist Derneği**'ne girerek o örgütün, Alman Sosyal Demokrat Partisinin ilk örgütü haline gelmesinde esas rolü oynadı. Ayrıca dernek bütün Avrupa'da yayılarak proletarya hareketinin uluslararası niteliğini ilk defa olarak belirtti.

1848 devriminden az önce **Komünist Manifestosu** yayınlandı.

Belçika'da halk hareketleri başlayınca K. Marx, sınırdışı edildi. Geçici hükümetin izniyle Paris'e döndü.

Mart devriminden sonra Kolonya'ya giderek **Neue Rheinische Zeitung**'u kurdu. Bir çok baskılara ve uzun süreli kapatmalara rağmen gazete çıkmaya devam etti, ve Hükümete ve burjuvaziye saldırılarının dozu arttıkça, dağıtımı ve ünü de arttı. 1848 Kasım'ında Prus ya Darbesi olduğu zaman **Neue Rheinische Zeitung** her sayının başında halkı vergi ödememeye ve şiddeti şiddetle karşılamaya çağırdı. İki sebepten mahkemeye verildi. Fakat ikisinde de beraat etti. Sonunda Mayıs Ayaklanmaları bastırıldı ve Baden - Palatinate ayaklanmasına karşı çok sayıda asker toplanmaya başladı ve gazete kapatıldı.

Bundan sonra Marx önce Paris'e, sonra da Londra'ya gitti. Hayatının sonuna kadar orda yaşadı.

1851 Aralık darbesinden hemen sonra **Luis Bonaparte'ın Onsekizinci Brumer**'ini, 1853 te de **Kolonya'daki Komünist Yargılamasına İlişkin Açıklamalar**'ı yazdı.

Kolonya'daki Komünist Derneği üyelerinin mahkûm olmasından sonra Marx, on yıl kendini Ekonomi Politik çalışmalarına ve New York Tribune'e yazı yazmaya verdi. Bu arada Lord Palmerson'a saldırıları Londra'da broşür biçiminde basıldı.

Yıllarca süren ekonomi çalışmalarının ilk meyvası olarak 1859 da **Ekonomi Politiğin eleştirisine katkı** (I. Bölüm) çıktı. Bu eser Marksçı değer teorisinin ilk açıklamasını içermektedir. Bunun yanında, küçük burjuva sosyalizminin ve genellikle de proleter olmayan sosyalizmin doktrin ve akımları Marx'ı amansız bir mücadeleyi durmadan sürdürmek, bazan da en öfkeli ve en gülünç saldırıları karşılamak zorunda kalıyordu.

1860 yıllarında demokratik hareketlerin genişlemesi Marx'ı pratik eylemin içine çekti. 1864 te Londra'da **Birinci Enternasyonal** kuruldu. Bu sıralarda Avrupanın çeşitli ülkelerindeki işçi hareketleri öylesine güç kazanmıştı ki Marx çoktandır beslenen bir isteği gerçekleştirme fikrine yanaşabildi: Proletaryanın cesaretlenmesi güçlenmesi, düşmanlarınınsa reklerine korku salmak için, yalist hareketin uluslararası teliğini hem işçilerin kend hem de burjuva hükümetl fiilen gösterecek, Avrupa merikanın e ileri ülkelerini sayan bir İşçiler Derneği'ni rulması işine coşkuyla gir 1864 **Açış Konuşması**'ndan, **Fransa'da İç Savaş Üzerine** nuşma'ya kadar Enternas Genel Konsey'inin yayınladığı

KARL

(1814

Ölümünün 87. yılı

MARX

–1883)

gelerin hemen hepsini o hazırladı.

Fakat Paris Konün'ünün düşmesi Enternasyonal'i imkânsız duruma soktu. İşçi sınıfının kaçınılmaz yenilgesini gösteren yeni şartlar onun savaşçı güçleri seferber etmesi olanaklarını ortadan kaldırıyordu. Ayrıca Enternasyonal'in ününü siyasi sömürü amacı yapmak isteyen ve derneğin ruhunu kavramamış unsurlar kendilerini öne sürmekteydiler. Genel Konsey, Amerikaya taşınarak sahneden çekildi.

Zaten, bütün ülkelerin proletaryasının Enternasyonal'ce yaratılan çıkar birliği ve dayanışması, artık bir ayak bağı haline gelmiş olan biçimsel bir dernek bağı olmadan da kendini gösterebilirdi.

Marx yoğun ekonomi politik çalışmaları sonucunda 1867 de Kapital'in birinci kitabını bitirdi. Kapitalist üretim biçiminin ve onun sonuçlarının eleştirisinin esas yanlarının yorumlandığı bu eserin ikinci baskısı 1872 de çıktı.

Marx'ın adını bilim tarihine geçirmiş olan bir çok önemli buluştan birisi, dünya tarih anlayışında yaptığı devrimdir. Daha önceki tarih görüşü, her türlü tarihsel gelişmenin nedenlerinin insanların değişen kanılarında aranması gerektiği, bütün tarihsel değişmelerin içinde, politik değişmelerin en önemlisi ve en ağır basanı olduğu anlayışına dayanır. Geçmiş tarihin tümünün, bir sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu, bütün basit ve karmaşık politik mücadelelerde, kavgası yapılan biricik şeyin sosyal sınıfların sosyal ve politik egemenliği, egemenliğin eski sınıflar tarafından korunması ve yeni yükselen sınıfların egemenliği alması olduğunu Marx ispatlamıştır. Tarih ilk olarak kendi gerçek temeline oturmuştu; insanların egemenlik uğruna savaşmaktan, politika, din felsefe vb. ile uğraşmaktan önce, her şeyden evvel yemek, içmek, barınak ve giyecek sahibi olmak, bu yüzden de çalışmak zorunda olduklan yolundaki, hissedilip te eskiden gözler önünden kaçırılan olgunun, tarihsel hakları sonunda teslim edildi.

Marx'ın diğer bir önemli buluşu da, kapitalist üretim biçiminde, işçinin kapitalst tarafından sömürülüşünün nasıl olduğunu göstermektedr.

Bu son derece önemli buluşlar, Marx'ın bütün buluşları değildir. Bunun dışında onun çok sayıda buluşları da vardır.

Marx Neue Rheinishe Zeitung'un başyazarı iken

Bilimsel sosyalizmin en büyük ustası, tarihin ilk proleter devrimcisi bütün bu yoğun çalışmaları sonucunda, göçmen hayatının ve yoksulluğun tesiriyle yorgun düşmüş 14 Mart 1883 te, henüz Kapital'i de tamamlamadan proletaryadan canlı bedeni itibarıyla ayrılmıştı.

Marx ve Engels kızlarıyla

1967 Savaşının yenilgisi

Filistinli bir proleter devrimci anlatıyor.

1948 yılından sonra Arap ülkelerinde küçük burjuva kökenli asker-sivil aydınlar hükümet darbeleri yoluyla yönetimleri ellerine geçirdiler ve Arap milli kurtuluş hareketinin önderi durumuna geldiler. (Bunun örnekleri olarak Mısır, Suriye, Irak, Cezayir ve Yemen gibi Arap ülkelerini gösterebiliriz.) Fakat asker - sivil aydın zümrenin iktidarı ekonomik alanda başarı sağlayamadı. Ağır sanayi kurulamadığı için, ülke emperyalizmin pazarı olmaktan kurtulamadı. İşbirlikçi sınıflar tasfiye edilemediği için, siyasi alanda ağırlıkları hissediliyordu. Fakir köylüler yararına toprak reformu yapılması yoluna gidilebilirdi. Proletarya hareketinden korkulduğu için işçi ve köylülerin siyasi örgütlenmesi ve silâhlanması yasaklandı ve milli kurtuluşçu mücadele, işçi ve köylülerin örgütlü desteğinden yoksun bırakıldı. Bu şartlar altında halk savaşı vermek mümkün olamazdı. İşte 1967 yenilgisini bu şartlar doğurdu.

Küçük burjuva ilericileri yenilgiyi teknik eksikliğine ve askeri hatalara bağladılar. Ve büyük devletlerin güvenlik konseyi önerileri, tasarıları peşinde koşmaya başladılar. Küçük burjuva ilericilerinin yenilgiye karşı gösterdiği sebepler sudan sebeplerdir. İşçi sınıfının önderliğinde işçi - köylü ittifakıyla yürütülen halk savaşı, düşman ne kadar güçlü, teknik yönden ne kadar üstün görünürse görünsün mutlaka zaferle sonuçlanır. Vietnam halkı Amerikan emperyalizmini ve işbirlikçilerini nasıl üstün tekniklerine rağmen yenilgiye uğrattı? İşte onlar bunu anlıyamadılar.

Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi 5 Haziran yenilgisini ve direnme hareketlerini inceleyerek, esas yanlışlıkları ve bunlara karşı doğru ilkeleri koydu:

1 — Filistin direnme hareketi yalnız askerî bir hareket değildir. Böyle olmasını da kabul etmiyor ve bu anlayışa karşı mücadele ediyoruz. Askeri yönü önemli olmakla birlikte bu hareket politik yönü ağır basan bir halk hareketidir. Çünkü ancak halkın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi, silâhlı mücadeleyi sonuna kadar götürebilecektir.

2 — Bu hareket politik bir halk hareketi olduğuna göre, bu hareket aynı zamanda bir sınıf mücadelesidir. Bu gerçek bütün halk kitlelerine anlatılmalıdır.

3 — Halk kitlelerine gerçekler şöylece anlatılmalıdır. A — Bu hareketin önderliği proletaryanın olduğu zaman zafere ulaşabilir. B — Burjuvazi tümüyle önderlikten uzaklaştırılmalıdır. Ancak burjuvazinin işbirlikçi olmayan kesimleriyle güçbirliği yapılmalıdır. C — Bunun pratikte uygulanması emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı geniş bir milli cephe kurulmasıdır. Bu cephenin önderliğini proletarya kazanmalıdır.

4 — Filistin kurtuluş hareketi, Arap kurtuluş hareketinden ayrı değildir. Ayrı olarak düşünülemez. Arap ülkelerine karşı tutumumuz anti - emperyalist, anti - siyonist ölçülerle belirlenir. Taktik adı altında karşı - devrimcilerle dayanışma yapılamaz.

5 — Her örgütün bağımsızlığını kaybetmemesi sartıyla milli cephe kurulmalıdır.

6 — Yahudilerin de dini ve kültürel haklarını tanıyacak demokratik bir devlet kurulmalı ve Yahudi proletaryası ile siyonizme, emperyalizme, İsrail ve Arap gericiliğine karşı ortak mücadele edilmelidir.

7 — Komando üslerinde eleştiri ve öz - eleştiri ilkesi titizlikle uygulanmalı, halk kitlelerine de Arap gerici ve tutucu hükümetlerinin durumu anlatılmalıdır.

Komandolar yetiştirilirken

FDHKC imtiyazsız, rütbesiz, maaşsız ve ücretsiz, devrimci ideoloji ile donatılmış devrimci militanlardan oluşur. Halkın arasında yaşamak, onlarla kopmaz bağlar kurmak, onların hayatını paylaşmak şarttır. Devrimci militanlar, köylülerin içinde çalışarak, onlara yardım ediyorlar, üretim katılıyorlar. onları bilinçlendiriyorlar, mültecilerin bilinçlenmesi ve silâhlanması için çalışıyorlar, hayat şartlarını düzeltmek için onlara yardım ediyorlar. FDHKC, Ürdün'ün batı yakasına savaşçılarını gönderip ulaştırma araçlarını ve ekonomik hedefleri tahrip ediyor ve bundan ayrı olarak bazı birliklerini mülteci kamplarına gönderip, mültecileri halkçı mücadele için eğitiyor.

FDHKC üslerinde komando eğitiminde ideolojik ve politik eğitim önemli bir yer tutmaktadır. Uygulanan eğitim programı iki aşamadan ibarettir. Her aşama altı hafta sürmektedir. Birincisi yenilere mahsustur. Burada Filistin meselesi, tarihi, çevrenin durumu, devrimle ilgili meseleler, Mao Zedung, General Giap, Guevara ve Castro'nun yazıları okutulmakta, silâhlı mücadelenin şartları öğretilmektedir. Bundan sonra devrimci teorinin sosyal ve tarihi muhtevası izah edilmektedir. İkinci programda devrimle ilgili olarak, sınıf mücadeleleri ve devrimci mücadelenin merhaleleri üzerinde bilgi verilmektedir. Daha sonra Lenin'in «Ne Yapmalı?» ve «Devlet ve İhtilâl» isimli kitaplarıyla Çin ve Vietnam'da sosyalizmin kuruluşu üzerine açıklamalarda bulunulmaktadır. Devrimci milli hareketler ve bunların toplum bünyesinde niçin köklü değişimler yapamadığı tartışılmakta, örneğin Cezayir devrimci hareketinin başarısızlığı üzerinde durulmaktadır.

Arap ülkelerindeki gerçek devrimci örgütlerle ilişki kurulmalıdır. Emperyalizme karşı savaşan bütün ülkelerde gerçek devrimci örgütlerle ilişki kurulmalıdır. FDHKC bu örgütlerden biridir. Dünya üzerindeki devrimci hareketler birbirini etkiler ve destekler. Zaferleri ve kayıpları birdir.

Komandolar bir saldırıya giderken.

Türk-İş'in beyin yıkama semineri

10 - 11 Mart 1970 tarihlerinde Ankara'da Türk-iş salonlarında düzenlenen seminerde Türk-iş'e bağlı Sendika yöneticilerine NATO hakında bilgi verilmiştir. İkinci günü açık oturumumsu bir sohbet toplantısı yapılarak Sendikacılara NATO ve ABD hakkındaki düşünceleri açıklatılmıştır.

Seminerde Türkiye'nin NATO delegesi Muharrem Nuri Birgi Belçikalı bir iktisatçı ve İsveçli bir askeri uzman konuşmuştur. Sayıları otuz kırk arasında sendikacı ve ayrıea hariciye bakanlığı memurları dinleyici olarak katılmışlardır. Konuşmalarda başlıca şu üç nokta üzerinde durulmuştur: NATO'nun bir savunma paktı olduğu, demokrasiyi koruma amacı taşıdığı, üçüncü ve önemli nokta ise Türkiye'deki ABD düşmanlığının nasıl başladığı ve nasıl önüne geçilebileceği hususudur. Açık oturumda Sendikacılar Conson'un İnönü'ye yazdığı mektubu NATO'nun savunma amacıyla yine NATO'ya üye Portekiz'deki dikta rejimi ve Yunanistan'daki askeri cuntanın NATO'nun demokrasiyi koruma amacıyla ne kadar bağdaştığı gibi cevaplandırılması zor sorular sormuşlardır. Türkiye'deki Amerikan düşmanlığı konusu toplantının ağırlık noktasını teşkil etmiştir. Önce Türkiye'de gün geçtikçe artmakta olan ABD düşmanlığının varolduğu tespit edilmiştir. Sendikacılara göre: Amerikalıların şımarık ve saygısız davranışları, dinlerinin ayrı oluşu, 6. Filonun 1964'de Türk donanmasının önüne çıkması ve periyodik ziyaretleri, Conson'un T.C. Başbakanı İnönü'ye yazmış olduğu hakaret dolu mektup, Türk bayrağının yırtılması, bu düşmanlığın sebepması, bu düşmanlığın sebması gereken bu düşmanlığın ortadan kaldırılması hususunda fikir birliğine varılmıştır 13 - 14 Mart 1970 tarihlerinde Kuşadasında aynı uzmanlar aynı konuları Ege'li sendikacılara açıklayıp onların düşüncelerini öğreneceklerdir.

Giderlerinin beşte dördünün AID tarafından karşılandığı Türk-İş'in Amerikan emperyalizmiyle ortaklığa hazır sendika ağalarını böyle bir eğitime tabi tutması yurdumuzda gelişen anti-emperyalist mücadele karşısında emperyalizmin işleri daha ciddiye aldığını gösteriyor. Ancak toplantının dikkati çeken diğer bir hususu bütün gayretlerine rağmen sivil ve asker uzmanların açıklamaları, ABD'nin ve onun saldırgan aracı NATO'nun Türkiye'nin dostu olduğuna Sendikacıları ikna edememiştir. Onları ikna eden ABD'nin dolarlarıdır.

Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin hâlâ cezaevinde

Hapse atılan devrimci gençlerin tutuklulukları uzayıp gitmektedir. Yeterli delil sağlanamadığı halde bir aydan uzun süre Sağmacılar Cezaevinde tutulan Celal Doğan ve Cavit Kavak geçen hafta tahliye edilmişlerdir. Ancak aynı cezaevinde tutuklu bulunan Deniz Gezmiş ve TDGF İstanbul Bölge Yürütme Kurulu Başkanı Cihan Alptekin 3 aydır mahkeme önüne çıkarılmamışlardır.

İktidar bu tutumuyla devrimci gençleri bağımsız mahkemelerin karar almaksızın cezalandırmak istemektedir.

Deniz Gezmiş'in son bir yıl içinde mahkûm olmadığı halde ceza evinde geçirdiği ayların sayısı dışarda geçirdiği ayların sayısını nüstündedir. Bu durum açık bir haksızlığın ifadesidir.

Pek çok gencin katilleri serbestçe dışarda dolaşırken ülkesini nbağımsızlığı için mücadele eden devrimci gençlerin tutuklanması «adalet»le bağdaştırılamaz.

Ve bir devrimcinin günlerini hapishanede geçirmiş olması onun devrimciliğini eksiltmez Bu böyle biline.

Endonezya komünist partisi politbürosu'nun özeleştirisi

(Geçen sayıdan devam)

Endonezya köylüleri Demokratik Halk Devriminde en çok çıkarı olanlardır. Çünkü, onları feodal baskının sonucu olan gerilikten ve eşitsizlikten yalnız bu devrim kurtaracaktır. Bütün hayatları boyunca hayal ettikleri ve kendilerine hayat verecek olan şeyi, toprağı, onlara yalnız bu devrim verebilir. Köylüler, bu nedenlerle, ne kadar zor zigzaglı olursa olsun, toprak ve kurtuluş için devrim yolunu tutacaklardır.

Açıktır ki, bu gün için, Endonezya marksist - leninistlerinin ikinci görevi, işçi sınıfı önderliğinde köylülerin silâhlı tarımsal devrimi için gerekli şartları yaratmaktır. Endonezya marksist - leninistleri, köylüleri anti - feodal tarımsal devrim için ayaklandırdıkları, örgütledikleri ve harekete geçirdikleri takdirde, Demokratik Halk Devriminde işçi sınıfının önderliği ve bu devrimin zaferi garanti edilecektir.

Ve fakat, parti, diğer anti - emperyalist ve anti - feodal sınıf ve guruplarla devrimci bir birleşik cephe kurma çabalarını sürdürmelidir. Proletarya önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde parti, şehir küçük burjuvazisini ve diğer demokratik güçleri, bunun yanı sıra da milli burjuvaziyi demokratik halk devriminde yedek müttefik olarak kazanmaya çalışmalıdır. Şu anki somut şartlar geniş bir devrimci birleşi cephe kurulması imkânını sağlamaktadır.

Nasution - Suharto yönetiminde ki sağcı generallerin askeri diktası ülkenin en gerici sınıflarının, işbirlikçi burjuvazi, bürokrat kapitalistler ve toprak ağalarının, idaresinin ifadesidir. Sağcı generaller kliği yönetimindeki gerici sınıflar Endonezya halkı üzerinde bir diktatörlük uygulamakta ve Endonezya'da emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin, çıkarlarının çoban köpekliğini yapmaktadırlar. Sağcı generallerin askeri diktasının yönetime gelmesi, kesinlikle, emperyalizm ve feodalizmin Endonezya halkı üzerindeki baskı ve sömürüsünün yoğunlaşmasına hizmet edecektir.

Sağcı generallerin askeri diktası Endonezya halkının büyük çoğunluğunu ezen çok küçük bir azınlığın temsilcisidir. Bu nedenle sağcı generallerin askeri diktası mutlaka geniş halk kitlelerinin direnişi ile karşılaşacatır.

Endonezya markssst - leninistlerinin üçüncü acil görevi, görüldüğü gibi, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde bütün ant - emperyalist ve anti - feodal sınıf ve tabakalarla birlikte devrimci birleşik cepheyi kurmaktır.

Özet olarak, demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak için Endonezya Marksist - Leninistleri Partinin şu üç bayrağını yüceltmek zorundadırlar:

1 — Subjektivizm, oportünizm ve modern revizyonizmden arınmış Marksist - Leninist partinin kurulması,

2 — İşçi sınıfı önderliğinde, özünde anti - feodal bir tarımsal devrimde silahlı köylü mücadelesi olan, silahlı halk mücadelesi,

3 — İşçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü temel itifakı çevresinde devrmci birleşik cephe.

Endonezya Marksist - Leninistlerinin önündeki görevler gerçekten meşakkatlidir. Tarihte eşi olmayan en vahşi ve barbarca bir terör ve işkence altında çalışmak zorundadırlar. Ve fakat, Endonezya Marksist - Leninistlerinin Partinin geçmişteki yanlışlarının düzeltilmesiyle, şimdi, doğru yolda, demokratik halk devrimi yolunda, yürüdüklerine inançları tamdır. Ne kadar engel ve zorluklarla dolu olursa olsun; hür ve demokratik Yeni Endonezya'ya, gerçekten Endonezya halkına ait olan bir Endonezya'ya giden tek yol budur' Bu yüce amaç uğruna bu uzun yolu katedecek cesarete sahip olmak zorundayız.

Mücadelede edindikleri tecrübelere dayanarak Endonezya Marksist - Leninistleri ve devrimcilerinin Mao Zedung yoldaşın şu tezine inançları tamdır: «Emperyalistler ve gericiler kâğıttan kaplanlardır. Görünüşte korkunçturlar ama gerçekte o kadar güçlü değillerdir. Olaylara geleceğin gözüyle bakarsak; güçlü olan gericiler değil, halktır.» Şu anda yönetimde bunalan sağcı generallerin askeri diktası da kâğıttan bir kaplandır. Görünüşte güçlü ve korkunçtur. Fakat aslında o kadar güçlü değildir, çünkü, halk tarafından desteklenmek şöyle dursun, reddedilmetedirler, safları çelişkilerle kuşatılmıştır, kendi aralarında daha büyük paylar ve daha büyük iktidar için çekişmektedirler. Emperyalistler, özellikle sağcı generallerin askeri diktasının dayanacağı olan ABD emperyalizmi de kâğıttan kaplanlardır Görünüşte güçlü ve korkunçturlar. fakat gerçekte zayıftırlar ve toptan çöküşe doğru gitmektedirler. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin, güçsüzlüğü yiğit Vietnam halkı karşısında düştüğü durumda ve, Amerika halkı da dahil bütün dünya halklarının emperyalizme ağır darbeler vuran, anti - emperyalist mücadelelerini kontrol edememelerinde açıkça belli olmuştur.

Stratejik açıdan, emperyalistler ve bütün gericiler güçsüzdür; onları küçümsemeliyiz. Onları stratejik açıdan, küçümseyerek onlarla dövüşme cesaretini ve onları yenme inancını kazanırız. Aynı zamanda, taktik açıdan, onları ciddiye almalı, bütün güçlerini hesaba katmalı ve onlara karşı maceraperest hamleler yapmaktan sakınmalıyız.

Yaşadığımız çağ, emperyalizmin toptan çöküşe ve sosyalizmin bütün dünyada zafere doğru ilerlediği bir çağdır. Hiç bir güç emperyalizmin ve bütün diğer gericilerin toptan çöküşünü önleyemez ve hiç bir güç sosyalizmin bütün dünyada zafere ulaşmasını engelleyemez. Endonezya'da emperyalizmin çıkarlarının çoban köpekliğini yapmakta olan sağcı generalerin askeri diktası da yok olmaktan kurtulamayacatır. Bugünde devam etmekte olan yüzbinlerce komünist ve demokrata karşı girişilen katliam ve işkence hareketleri halkın ve komünistlerin direnişe geçmesini önleyemeyecektir. Tersine, bu vahşet ve zulüm halkın dişe diş direniş mücadelesinin yoğunlaşmasına yarayacaktır. Komünstler; halka, devrime ve partiye daha çok hizmet edebilmek için, yüzbinlerce yoldaşlarının ölümünün öcünü alacaklardır.

Endonezya Marksist - Leninistleri, Marksizm - Leninizmi en kesin biçimde savunarak ve modern revizyonizme karşı mücadele ederek, halklarının ve ülkelerinin kurtuluşu için, dünya proleter devrimi için daha sıkı çalışma konusunda var güçlerini ortaya koyacaklardır.

Düşünce birliğine varmış ve devrim yolunu tutmaya kararlı Endonezya Marksist - Leninistleri halka yürekten inanarak halka dayanarak; cesaretle, sebatla, doğrulukla, sabırla, ısrarla ve dikkatle çalışarak tarihi görevleri olan demokratik halk devrimine önderlik etmeyi, sağcı generallerin askeri diktasını yıkarak yepyeni bir iktidar olan halkın demokratik diktatörlüğünü kurmayı mutlaka başaracaklardır. İşçi sınıfı önderliğinde anti - emperyalist ve anti - feodal sınıf ve tabakaların iktidarı olan halkın demokratik diktatörlüğü ile Endonezya halkı emperyalizm ve feodalizmin kalıntılarını tasfiye ederek. hür ve demokratik yeni bir toplum kuracak ve insanın insan tarafından ezilmesi ve sömürülmesinin artık var olmadığı sosyalizme doğru ilerleyecektir.

Marksizm - Leninizm öğretisinin ışık tuttuğu devrim yolunu, Endonezya halkı ve proletaryasının kurtuluşuna giden yolu, sosyalizme giden yolu tutmak için birleşelim.

Trakya'da toprak mücadelesi gelişiyor

Muzaffer Oruçoğlu
Hüseyin Karanlık

Trakya köylülerinin mücadelesi gittikçe yeni boyutlar kazanmaktadır. Binlerce yoksul köylü, sıkıştığı bir avuç toprak parçası üzerinden, göz alabildiğine uzayan bereketli çiftlik arazilerine doğru mücadele vere vere ilerlemektedir. Artık eskisi gibi huzur içinde değildir beyler. Öteden beri işledikleri hazine arazilerini bu kez jandarma süngüsünün gölgesinde sürmeğe çalışmaktadırlar. Jandarmanın karşısına dikilenler, topraksız ve az topraklı köylüler, gebe kadınlar, okuyamıyan çocuklar ve yetimlerdir. Trakya'da biz, güçlü ırmağın barajı çatırdattığını görmekteyiz. Bir köyün haklı direnişi diğerine örnek olmakta, gün geçtikçe köylü hareketleri zincirine daha güçlü halkalar eklenmektedir.

KAŞIKÇI KÖYLÜLERİ BİZİ FERADANLI'YA TRAKTÖRLE GÖTÜRDÜ

Üçüncü kez gidiyoruz Kaşıkçı köyüne. Halk yine sevgiyle karşılıyor devrimci gençleri. Karşılıklı konuşuyoruz. Otuzaltı kitap dağıtılıyor köylülere. Kaşıkçı ve Taşomurcalı'ların haklı mücadelesinden söz eden ve onlara somut hedefler gösteren bildiriler elden ele geliyor. Bu akşam traktörle Feradanlı'ya gidiyoruz. Bir arkadaş kaşıkçı'da kalıyor. Feradanlı köylüleri tüccarın pençesi altında, iliğine kadar sömürülmektedir. Bir avuç toprağa sıkışmıştır koca köy. Yıllardan beri büyük çiftliklerin işgücü kaynağını sağlamakta ve ücretler sekiz liradan yukarı çıkmamaktadır. Topraksız köylüler den birisi yumruğunu sıkarak, **«bu namussuzların çökmesi bize bağlıdır. Bunun için iki şey yapacağız. Birincisi bütün köylüler söz birliği ederek ürünlerini satmayacaktır. İkincisi ya çiftliklere el konulur, ya da çalışmak için hiç kimse oraya gitmez.»** diye konuşmaktadır. Genel olarak Feradanlı'lar bütün köylülerin boykot etmesinden yanadırlar. Ağızlarına en çok aldıkları sözcük, boykot ve yürüyüştür.

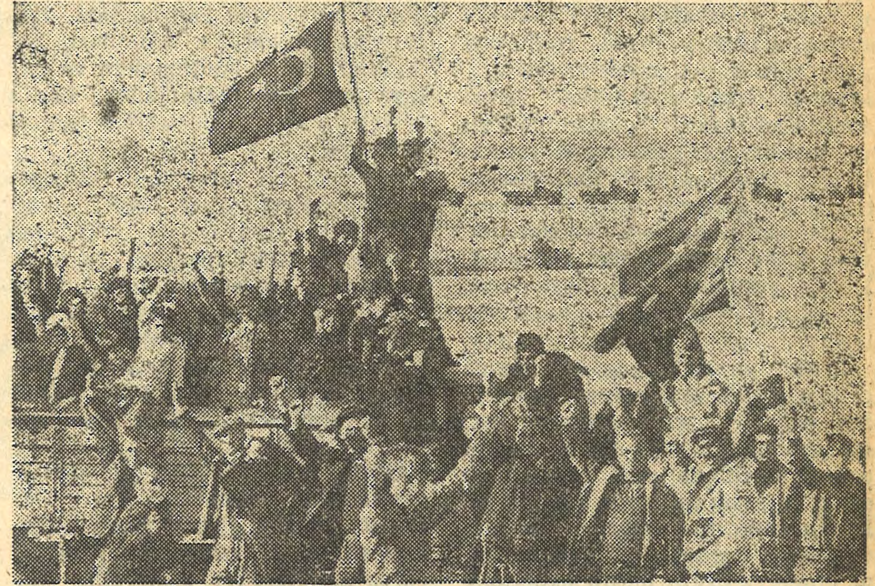
Ertesi sabah Tekirdağ'dayız. Arkamızda sivil polisler... Köşe başlarında, daha önceden tanıdığımız çiftlik beyinin adamları... İki komiser yaklaşıyor yanımıza. Tehdit ediyor bizi. Köylüleri yürüyüşe teşvik etmenin suç olduğunu ve hemen şehri terketmemizi söylüyor. Öğleden sonra İsmailli köyüne hareket ediyoruz. Diğer arkadaşlar Taşomurca'da ve Kaşıkçı'dadır.

İSMAİLLİ KÖYLÜLERİ «CANIMIZI VERİR, TOPRAĞIMIZI VERMEYİZ» DİYORLAR

İsmailli, 400 nüfuslu, topraksız ve az topraklı köylülerin bulunduğu uyanık bir köydür. Yanıbaşında Hacılı Çiftliği vardır. Yıllardan beri aralarında çiftlik sahipleri ile kanlı bıçaklı döğüşler olagelmiştir. Çiftlik beyleri karış karış ilerlemişler İsmailli köyüne. Karış karış gasbetmişler çoluk çocuğun rızkını. Yirmi bin dönümlük tapulu arazilerini otuz bine çıkarmışlar. Gün geçtikçe İsmailli köyünün toprağı azalmış, dokuz bin dönüme düşmüştür. Beyler bu sefer 3180 dönümlük «buzağılığa» göz dikiyorlar. Yoksul İsmailli köyünün hazine arazisine... Koyunların, mandaların, kuzuların otlağına... Sürmeye kalkışıyorlar «buzağılığı». Köylüler karşı koyuyorlar. Sürdürmüyorlar. Çiftlik beyleri mahkemeye veriyor köylüleri. 1948 de başlayan mahkeme 1956 da bey lehine sonuçlanıyor. İtirazlar oluyor, yeni yeni deliller geçiyor ele. 1959 da da kazanıyorlar. Bu sefer beylerin tapularını iptal dâvası açılıyor. Köyün hazine arazisi olduğuna dair yazılı bel geler sürüyorlar ileri. 1969 da dâva yeniden köylülerin aleyhine sonuçlanıyor. Ve Yargıtaya gidiyor. Yıl 1970 olmuştur. Yargıtaydan sonuç alınmadığı halde çiftlik beyleri 3 Mart günü 12 traktörle «buzağılığı» sürmeye geliyorlar. Köylüler karılarıyla birlikte karşı koyuyorlar. Tutunamıyorlar, bırakıp gidiyorlar Hacılı'ya. Beyler artık kızmıştır Valiye üst makamlardan baskı yaptırıyorlar. Vali bey telefon ediyor Hayrabolu Kaymakamına. Ve kaymakam içkili bir halde 7 Mart günü İsmailli'ye geliyor. Bütün köylüler etrafına toplanınca o meşhur söylevini çekiyor: **«Bana bakın»** diyor. **«Hiç kimse, kimsenin mülkiyetine göz koyamaz. Şimdiye kadar Hacılı çiftliğine çektirdiğiniz yeter artık. Bu memlekette kanun vardır, nizam vardır. Eğer merayı sürmeğe gelen ;iftlik sahiplerine karşı bir harekette bulunursanız cezasını siz çekersiniz. Bu otlaklarda sizin hiç hakkınız yoktur. Sürerler ve sürecekler. Buna da ben yardımcı olacağım.»**

İsmailli'ye giriyoruz. Kaymakam az önce gitmiştir. Kahvenin önünde köylüler sert sert konuşuyorlar. Yanlarına yaklaşıyoruz. Anlatıyoruz kimler olduğumuzu. Genç bir köylü bağırarak konuşuyor: **«Bu buzağılık bize dededen kalmadır. Elimizdeki birkaç koyunu onun sayesinde tutabiliyoruz. Eğer bir avuç kodaman dölü orayı ekerse bütün mallarımızı satmak zorunda kalacağız. Ama yağma yok. Biz çoluk çocuğumuzun rızkını eloğluna kaptırmayacağız. Ya canımızı alacaklar ya da buzağılığımızı.»** Diğer bir köylü ise: **«Koskoca Trakya'ya bir avuç çiftlik beyi ne kara günler yaşatıyor. Bütün köylüler el ele vermedikçe rahat soluk aldırmayacaklar bize.»**

Yıllarca çiftliğe karşı amansız bir mücadele veren İsmailli halkı galeyana gelmişti. Kaymakam,

maskesini indirmiş; apaçık yüzünü göstermişti köylülere.

Gece kahvede konuştuk köylülerle. Elimizdeki kitap ve bildirileri dağıttık. İliklerine kadar sömürüldüklerini anlatıyorlardı bizlere. Topraksız bir köylü, **«Ziraat Bankasından bize kredi verdikleri zaman, Rıfat Doriyanlı'dan yem almamızı şart koşuyorlar. Vermiyorlar yoksa. Rıfat Doriyanlı ise köylü ile yem sanayiinin arasına giren soyguncunun tekidir. Tüccarları ki hiç sorma. Gündöndüyü elimizden 120 kuruşa alıp 260'a satanları ki hiç sormayın.»** diye dert yanıyordu. Bunları söylerken öğrencilerin de mücadelelerine omuz vermelerini istiyordu.

BASKI, KÖYLERİN İÇİNE KADAR UZANIYOR

Ertesi gün bir jip dolusu jandarma, başlarındaki teğmenle birlikte Kaşıkçı'yı arıyor, bildiri ve kitapları, gazeteleri topluyordu. Kahvecileri ayrı ayrı sorguya çekiyor ve her biri hakkında zabıt tutuyordu. **«Nereye gitti ihtilâlciler? Neden aldınız bu kitapları? Bu bildiride jandarmanın şeref ve haysiyetiyle oynanıyor... Getirin bakalım İŞÇİ - KÖYLÜ gazetelerini. Okuyacak başka gazete bulamadınız mı? Bir daha onları bu köye sokarsanız karışmam sonra ha!.»** Bizi Kaşıkçı'da bulamayınca Kazandere'ye geçiyorlar, oradaki bilgileri halkın gözü önünde yırtıyorlardı. Jandarmalarla birlikte kahvecileri toplayıp zabıt tutan teğmen, halkı baskı altında tutarak çalışmalarımızı engellemek istiyordu. Oradan da Feradanlı'ya uğrayarak aynı davranışı tekrarlıyorlardı. Bu ve benzeri baskıların ardı arkası kesilmiyor, köylüleri sindirmek ve devrimci gençlerle bağlarını koparmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Halkın haklı mücadelesini ve bu mücadeleye ışık tutan devrimcileri baskı ve yıldırma kampanyasıyla engellemeye çalışmanın geçer akçe olmadığını tarih, defalarca ispatlamıştır. İşçilerin, köylülerin ayak kıpırdanışlarının bile, halk düşmanlarını böylesine telâşa düşürmesi, bize onların gerçekte ne kadar «kof» olduklarını görterir. Bu korkunun, bu telâşın doğurduğu sertlik, onların kaçınılmaz sonunu engelleyemiyecektir.

Bütün topraksız ve az topraklı köylüler!

Zâlim ağalara ve onların iktidarına karşı birleşelim.

Bütün işçiler, memurlar, devrimci gençler, devrimci örgütler, bütün yurtseverler!

Trakya köylülerinin mücadelesi hepimizindir. Onların mücadelesini var gücümüzle destekleyelim. İşbirlikçi iktidarın köylülere yaptığı baskıyı teşhir edelim ve etkisiz kılmaya çalışalım!.

Emperyalist ülkelerin proletaryası yeniden canlanıyor

Tekelci kapitalizm döneminde, sömürülen ve ezilen dünya halklarından sızdırılan dış artı ürünün bir kısmının emperyalist ülkelerin proletaryasına dağıtılması ve bunun sonucunda Engels'in deyimi ile ortaya bir «işçi aristokrasisi»nin çıkması, emperyalist ülkelerin iç çelişkilerinin belli bir dönem için baskı altına alınabilmesini mümkün kılmıştı. Bu «işçi aristokrasisi»ne dayanılarak kurulmuş devrimci sendikalar «sarı sendikalara» dönüştürülmüş, onun mümkün olmadığı yerlerde, işçiler zor kulanılarak kurulan yeni sarı sendikalara üye olmaya zorlanmışlardır. Revizyonizmin yine aynı dönemlerde ortaya çıkması bir tesadüf değildir. İkinci Enternasyonalin kahramanları (!) proletarya kahramanı olmaktansa emperyalizmin dümensuyuna girmeyi tercih etmişler, devrimci teoriyi gözden geçirmişler, ve giderek devrimci özü geniş kitlelerin gözünden kaçırmayı kısa bir süre için olsa bile başarmışlardır.

Ancak yirminci yüzyıl boyunca ortaya çıkan gelişmeler bu durumu değişti. Artık dünya eski dünya değildi. 1917 Devrimi insanlık tarihinde yeni bir dönem açarken aynı zamanda emperyalizmin mezarına indirilen ilk ciddi kazma darbesi idi. 1930 buhranı emperyalizmin bütün ekonomik sistemini allak bullak etmiş, dünya proletaryasını yeniden hareket haline getirmişti. Emperyalizm bu mu yeni gelişmeyi yerine göre tedbirlerle - örneğin, faşizm, nazizm, savaş sanayiine hız verilmesi - geçiştirmeyi savuşturdu. Ancak emperyalizmin başarabildiği yalnız ve yalnızca olayları on yıl kadar geciktirmekti. İkinci Dünya Savaşını izleyen günlerde dünya, gittikçe daha büyük alanların emperyalizmin sömürü alanının dışında kalmasına, ortaya bir sosyalist blokun çıkmasına şahit oldu. Çin devriminin 1949'da tamamlanması emperyalizmin bütün pazarının dörtte birinin elinden çıkmasıydı. 1950'leri izleyen yen bağımsızlık hareketi ve iktidara gelen milli kurtuluşçu küçük burjuva radikallerinin anti-emperyalist davranışları sömürü alanını küçültürken, emperyalizmin ekonomik yapısı üzerindeki etkisi derhal görüldü. Ardarda büyük bunalımdan, kambiyo kuru değişiklikleri, hızla artan pahalılık, enflasyonist politika emperyalizmin girdiği dar boğazın belirtileriydi.

Dış gelir kaynakları azalan emperyalist tekeller, kendi kâr oranlarını azaltmamak için proletarya'nın ücreti ile oynamağa başladı. Proletarya'nın bunun karşısındaki tepkisi greve gitmek oldu. Ancak, gerek iyi doyurulmuş sarı sendikacıların yönetimi, gerekse faşist baskı tedbirleri bu bunalımın ortaya çıkışını çok kısa bir süre için erteleyebildi.

Öte yandan, devrimci teoride başlıyan yeni atılım kısa zamanda bütün dünyaya yayılıyordu. Devrimci özünü yitirmiş, revizyonist sözde proletarya örgütlerinin bütün bu olaylar karşısındaki beceriksiz ve korkak tutumları, bu örgütler içinde bölünmelere ve ortaya gerçekten Marksist - Leninist partilerin çıkmasına imkan veriyordu.

Öte yandan, devrimci teoride başlıyan yeni atılım kısa zamanda bütün dünyaya yayılıyordu. Devrimci özünü ytirmiş, revizyonist sözde proletarya örgütlerinin bütün bu olaylar karşısındaki beceriksiz ve korkak tutumları, bu örgütler içinde bölünmelere ve ortaya gerçekten Marksist - Leninist partilerin çıkmasına imkân veriyordu.

Özellikle son bir kaç yıl içinde sayısı hızla artan Marksist - Leninist partiler, hızla geniş kitlelere ekonomik hedeflerin yanı sıra siyasi herefler gösterdiler. Bu çalışmaların sonucu kısa süre içinde alındı. Emperyalizmin oyunları bir defa daha başarısızlıkla sonuçlandı.

Yeni kurulan sendikalar ya da marksist - Leninist yönetime kavuşan sendikalar sarı sendikaların burjuva hukukuna göre imzaladıkları toplu iş sözleşmelerini tanımıyorlar, işçileri derhal greve kaldırıyorlardı. «Wildcat» yani «vahşi kedi» grevleri adı ile anılan, burjuva hukukuna göre kanunsuz sayılan bu grevler emperyalistleri deliye çevirdi.

Amerika'da, Almanya'da, İngiltere'de Fransa'da, «sosyalist» (!) İsveç'te, İtalya'da ve bütün diğer avrupa ülkelerinde patlak veren grevler yeni bir devrimci atılımı müjdeliyor. Amerika'da Progressive Labor Party (İlerici İşçi Partisi), Avrupa ülkelerinde Marksist - Leninist Partilerin örgütlendirdiği geniş proletarya kitleleri büyük adımlarla yol almaktadır.

Onbir yıl içinde İngiltere'de en fazla grev yapılan yıl 1969'dur. Bir yıl içinde patlak veren grev sayısı 2854 kaybedilen işgünü ise 6 milyon 300 bindir. Bugün 2 milyonun üzerinde İngiliz işçisi % 50'den fazla zam istemektedir. İngiltere'de bu hareketin önderliğini yapan Marksist - Leninist Partinin lideri, Ford'un İngiltere'deki fabrikasında çalışan işçilerin sendikasının lideri Leg Brch'tür. Birch, gerek sendika lideri gerekse gerçekten devrimci bir parti lideri olarak arkadaşlarına doğru devrimci hedefler göstermektedir.

Büyük bir gökdelene sığınmış Alman sendika patronları ülkede hızla yayılan grevler karşısında korkuya kapılmış, herbiri bir köşede titreşmektedir.

İtalya'da ise 1969 içinde patlak veren genel grevlerin sayısı yirmiyi aşmıştır. Düzenli aralıklarla 15 günde bir genel grev yapan İtalyan proletaryası, emperyalizmin bastığı tabanı çatırdamaktadır. Bugüne kadar İtalyan sanayiinin beyni sayılan Torino'daki yüzbinlerce işçi artık gerçek kurtuluşun yolunu görmüşlerdir.

Avrupa'nın her tarafından Marksist - Leninist örgütler tarafınan yürütülen bu mücadelede kazanılan her yeni mevzi daha geniş kitleleri marksist - leninist partilerin çevresinde toplamaktadır.

Amerika'd da durum farklı değildir. Progressive Labor Party önderliğinde yürütülen mücadele, bir yandan ülke içinde sol hareketteki bütün sapık eğilimleri tasfiye ederken, bir yandan da gelişmiş Amerikan proletaryasına yeni hedefler göstermekte, geniş kitleleri örgütlendirmektedir.

Dünyadaki temel çelişki emperyalizm ile ezilen ve sömürülen uluslar ve halklar arasındadır. Emperyalizme karşı mücadelede temel güç ezilen ve sömürülen uluslar ve halklardır. Bu mücadelede esas güç ise sosyalist ülkelerin proletaryasıdır. İçinde bulunduğumuz devrimci atılım döneminde emperyalizme karşı güçler kuvvetlenmekte ve 1917'de kazılmağa başlıyan ve günümüze kadar gittikçe derinleşen çukuru, hızla kazmağa devam etmektedir. Kağıttan kaplanının üstüne toprak atılacak günler uzak değildir.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

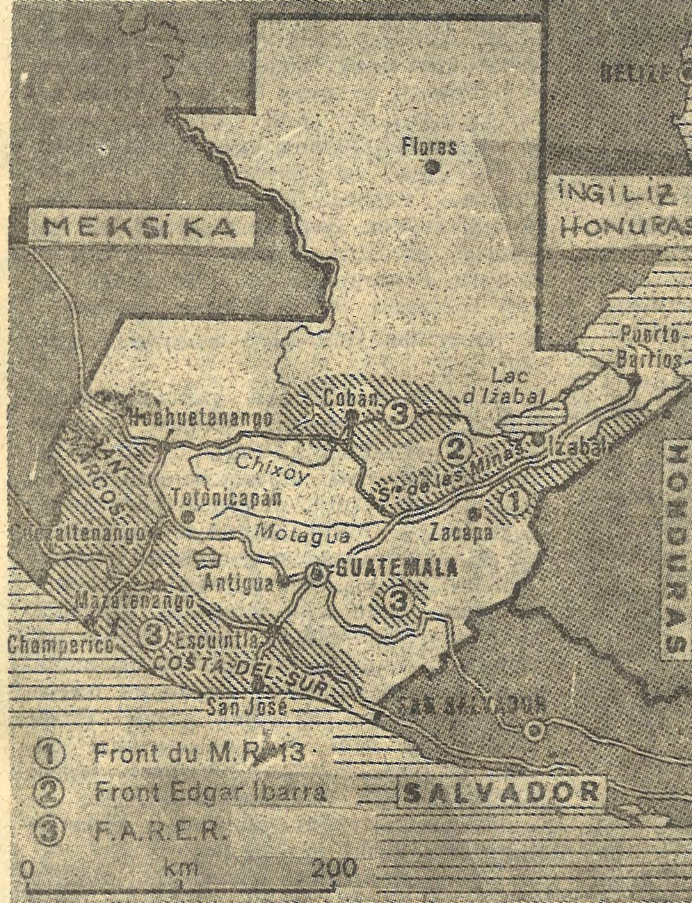
Emperyalist Birleşik Amerika'nın savaş ağalarını ve öteki çıkar çevrelerini besleyen politikası ülkenin içinde de protestolara yol açıyor. Demiryollarında çalışan işçiler kapitalizmin sınıf çatışmalarını önleyecek bir mekanizmayla işletilmeye çalışan sendikaların işverenle yaptığı pazarlıklar kendi lehlerine sonuçlanmayınca, toplu direnişe geçerek grev yaptılar. 45 bin işçinin katıldığı ve enflasyon telaşı içindeki sermaye sahiplerinin kârlarına gölge düşüren grevi ertelemek için, devlet organları harekete geçirildi. Başkan Nixon'un gönderdiği mesaj üzerine Amerikan kongresi grevi erteledi ve demiryolu işletmelerine anlaşmazlığı çözümlemek için 37 gün mühlet tanıdı. Sömürdüğü ülkelerden tamamiyle kovulması yakın olan ABD emperyalizminin yaşaması içerdeki işçi sınıfı mücadelesi güçlendikçe daha da zorlaşacaktır.

Vietnam'da saldırgan ABD kuvvetleriyle işbirlikçi Güney Vietnam'ın satılmış askerlerinin savaş dışında bırakılması uluslararası andlaşmalarla öngörülmüş olan sivilleri katletmeye devam ediyor. Müttefik kuvvetleri kasım ve aralık ayları içinde Kuzey Vietnam'daki Kuang Nam bölgesinde 512 sivilin daha diri yakılarak veya patlayıcı maddelerle öldürüldüğü açıklandı. Bütün dünyada geniş yankılar uyandıran ve ABD'nin cinayetlerini örtbas etmek için sürdürdüğü propagandaları paçavraya çeviren Mai Lai katliamının göstermelik duruşması ise devam ediyor. Birkaç çavuşa yüklenmek istenen Vietnam savaşının suçunun doğrudan doğruya, savaş ekonomisinin fahiş kârlarını sürdürmekle görevli ABD yöneticilerine ve onların ardındaki tekelci kapitalist çevrelere ait olduğu ise bütün dünya halklarında iyice anlaşılmıştır.

Guatemala halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi

Guatemala'daki bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir silahlı ayaklanma biçimine girmesi 1954 yılında oldu. Albay Jacobo Arbenz Gruzman'ın ilerici yönetimine karşı Amerikan merkezi haber alma teşkilatı (CIA) ve Amerikan United Fruit Company tarafından örgütlenen ve desteklenen müdahale üzerine ilk silahlı ayaklanma başladı. Bunu, Albay S. Arbensi düşürerek işbaşına gelen Castillo Armos'un daha önce planlanmış olan toprak reformunu hasır altı etmesinden hoşnutsuzluk duyan ilerici subayların C. Armas'ın bir suikast sonucu ölmesiyle işbaşına gelen oyligoras Fuentes hükümetine karşı girişimleri ayaklanma izledi. ABD'nin desteklediği hükümet kuvvetleri ayaklanmayı bastırdılar. Ayaklanma liderlerinden You Sossa, yurtdışına kaçmayı başarabilmişti. 1962'de Guatemala'ya dönen You Sossa, **M.R. 13** adı verilen gerilla birliğini kurdu

1962 yılında, Fuentes'in istifasını istiyenlerin gösterileri kanlı bir şekilde bastırılıp hükümetin istediği terör yaygınlaşınca Moskova paralelinde olan ve iktidara parlamenter mücadele ile geçmeyi öngören İşçi Komünist Partisi, Guatemala öğrenciler birliği ve M.R. 13 eşgüdüm içinde davranmaya karar vererek **Asi Silahlı Kuvvetler Ortak Komutanlığı** (FAR) kurdular. 1963 yılında bunlardan başka «şehirleri dışardan sarmak» amacıyla kurulan iki gerilla birliği kısa zamanda imha edildi. İşçi Komünist Partisi 1966 başkanlık seçimlerinde Merkezci Parti adayı olan S. Cesar Mendez'i destekledi. Özellikle bu olan üzerine ülkedeki solcular arasında süregelen ideolojik mücadele su yüzüne çıktı. İdeolojik ayrılıkların tartışılacağı toplanti hükümet kuvvetleri tarafından basılarak her görüşten yirmisekiz kişi öldürülünce harekât önemli bir darbe yemiş oldu. Aynı yıl gerilla liderleri olan You Sossa ve Tuicios Lima yavaş yavaş bir görüş birliğine girdiler. 1967 ve 1968 yıllarında anti emperyalist hareket canlılık gösterdi. 1968 yılı ise hareket açısından tam bir başarısızlık yılı oldu. Edgar - İberra cephesi bu yıl içinde dağıtıldı. Tucios Lima da bu yıl içinde öldürüldü. Yıldırma harekâtı yoğunlaştı. Güney Amerika'nın «statükocu subay geleneği içinde olan subayların örgütlediği bir çok karşı devrimci örgüt faaliyet göstermeye başladı. Gerillacılar politik bakımdan tam bir tecrit durumunda kaldılar. 1966'da Cumhurbaşkanı olan ve halkçı partinin birçok ileri geleni karşı - devrimci örgütler tarafından öldürülen Montenegro bile gerillalara karşı tutum takınmıştı. 1969 yılı başından beri FAR'ın mütarekeyi kabul etmesi ile ülkede büyük çapta çarpışmalar son bulmuştur. Bu arada gerillalar halkın desteğini kazandıkları ölçüde suikast ve kaçırma faaliyetlerine devam etmektedirler.

Faaliyetlerini ne biçimde sürdürebileceklerini yeniden kararlaştıran gerillalar 1 mart 1970'de ABD'nin güvenilir adamı albay Arana'nın Cumhurbaşkanı seçilmesinden sonra bir dizi eyleme giriştiler. Seçimlerinin yapıldığı gün Dışişleri Bakanını kaçıran ve sonra tutuklu bir gerillaya karşılık olarak bırakan «Silahlı Devrim Gücü adlı örgüt 6 mart günü ABD'nin Guatemala'da bulunan çalışma Ateşesi Sean Michael Holly'yi kaçırdılar. Ateşenin hayatına karşılık istenen gerillaların serbest bırakılmasıyla da diplomatı geri yolladılar.

Bütün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi Guatemalada da önümüzdeki günlerde bağımsızlık savaşı hız kazanacak ve nihai zafere doğru ileri adımlar atılacak gibi görünmektedir. Zaferin yakınlığı mücadelenin güvenliği, milli demokratik devrim stratejisina doğru uygulanışına ve **Halk** savaşı'nın doğru örgütlenişine bağlı olacaktır.

Laos'ta çanlar emperyalizm için çalıyor

Varlığını sürdürmek için çırpınan Amerikan emperyalizmi, Laos'da da kurtuluş savaşı karşısında zor günler yaşıyor.

1962 Cenevre andlaşmasını çiğneyerek Laos'a karşı silahlı müdahalede bulunan ABD, Laos Yurtseverler Cephesi Patet Lao karşısında gün gün yenilmekte, bir yandan da müttefiki işbirlikçi iktidarı korumakta acze düşmektedir. Bu acz, Uzak Doğu'daki öteki işbirlikçileri korkutmuşa benzemektedir. Bu anlamda olmak üzere Tayland'ın işbirlikçi yönetimi, Amerika'dan, komünist gerillalara karşı kullanılmak üzere yardım istemiştir. 1970 yılında her zaman kinden güçlü olan Amerikan hava saldırmalarına rağmen 21 şubat günü Patet Lao birlikleri Küpler Ovasını ele geçirdi. Bunun üzerine saldırılarını daha da yoğunlaştıran Amerika yine de Laos'un en önemli stratejik yerlerinden biri olan Maung Savi havaalanının ele geçirilmesini önleyemedi. Patet Lao'nun kraliyet başkenti Vietinne'i roket ateşine tutması ise Laos'un işbirlikçi yöneticilerini telâşâ düşürdü. Başbakan Suvanha Fuma hemen Amerika büyükelçisile görüşmeye koştu. Fakat Amerika bu sefer Vietnam'da olduğundan daha akıllı davranmak gerektiği inancındadır.

Uzun süre Laos'da askeri kuvvet bulundurduğunu saklayan ABD 27 şubat günü Savunma bakanının ağzından Laos'da hava kuvveti bulundurduğunu, bir başka yetkilinin ağzından ise önemli ölçüde kiralık asker beslediğini açıkladı.

Altı yıldır ülkesinin Amerikan uçakları tarafından bombalanmasına izin veren işbirlikçi başbakan Suvanna Fuma ise dört bir yana mesajlar yayınlayarak Patet Lao hareketine karşı destek bulma telaşı içinde. Cenevre konferansını yeniden toplanmaya çağıran Suvanna Fuma, tam ABD başkanı Nikson'ın Laos'da Amerikan askeri gücü bulunmadığını açıkladığı günlerde ülkesinde Amerikan askeri bulunduğunu ve ABD'nin bunların sayısını arttırması gerektiğini, yoksa «Ülkenin komünistler eline geçmesinin» yakın olduğunu bildirmiştir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri panik içindedirler ; meseleyi aleyhlerine olmayacak biçimde öteki emperyalist ülkelerin de katılacakları bir konferansta çözümlemek için ter dökerken, Patet Lao bu işin Laosla kendi arasında halledilmesini öngören beş maddelik ateş kes teklifi ileri sürmüştür. 1 — Derhal bir ateşkes anlaşması yapılması, 2 — Geçici bir koalisyon hükümeti kurulması, 3 - Siyasi konferansın yapılması için askersizleştirilmiş bir bölge kurulması, 4 - Tarafların misilleme yapmama konusunda söz vermeleri, 5 - Ve ABD'nin saldırıya son vermesini kapsayan bu teklif her ne kadar ABD'nin ve işbirlikçi hükümetin işine gelmemişse de geçen pazartesi günü öğrenildiğine göre her an Patet Lao silahlarının tehdidinde olan Laos'lu yöneticiler mecburen bu teklife uyacaklarını ifade etmişlerdir. Kamboçya'nın milliyetçi Cumhurbaşkanı Prens Şihanuk'un da on mart tarihli demecinde de belirttiği gibi Çin-Hindin'de yaşayan halk son ferdine kadar Amerikan emperyalizmine karşı savaşmaya azimlidir.

Parti içindeki yanlış görüşlerin tasfiyesi

Mao Zedung

Bu makale Kızıl Ordunun Dördüncü Ordusunun Dokuzuncu Parti Kongresi için Mao Zedung arkadaş tarafından kaleme alınmış bir önerge idi. Çin halk silâhlı kuvvetlerinin kurulması, güç bir süreçti. Çin Kızıl Ordusu (ki Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşında Sekizinci Harekât Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordular haline gelmiş olup şimdi Halk Kurtuluş Ordusudur) 1 ağustos 1927 de Nanchang Ayaklanması sırasında kurulmuş olup Kasım 1929 da iki yıllık bir geçmişe sahipti. Bu dönemde Kızıl Ordu Komünist Partisi örgütü birçok şey öğrendi ve çeşitli yanlış fikirlere karşı savaşı sırasında oldukça zengin bir deney hazinesi kazandı. Önerge bu deneyleri özetlemekteydi. Bu önerge, Kızıl Ordunun kendisini bütünüyle marksist - leninist bir temel üzerinde kurmasını ve bütün eski tür orduların etkilerinin ortadan kaldırılmasını mümkün kıldı. Bu yalnız Dördüncü Orduda değil, fakat sırasıyla Kızıl Ordunun bütün diğer birimlerinde de yürütülmekteydi; böylece Çin Kızıl Ordusunun tümü her yönden gerçek bir halk ordusu haline geldi. Son otuz yıl veya daha uzun bir süre içinde Çin halk silâhlı kuvvetleri halihazırda çok değişik bir manzara arz eden, fakat temel çizgisi önergede belirtilenin aynı olan Parti faaliyetleri ve pratik çalışmalarında çok büyük gelişmeler ve yenilikler meydana getirmişlerdir.

PARTİ İÇİNDEKİ YANLIŞ GÖRÜŞLERİN TASFİYESİ

Dördüncü Kızıl Ordunun Komünist Partisi örgütü içinde Partinin doğru çizgisinin uygulanmasını geniş ölçüde engelleyen çeşitli proleterce olmayan fikirler vardır. Bu fikirler tamamen düzeltilemezse, Dördüncü Ordunun, Çin'in büyük devrimci mücadelesinde kendisine düşen görevleri omuzlaması mümkün olamaz. Tabii bu Parti örgütündeki bu gibi yanlış fikirlerin kaynağı, onun temel birimlerinin çoğunlukla köylü ve diğer küçük burjuva kökenli unsurlardan meydana gelmesinde yatar; ama Partinin yönetici organlarının bu yanlış fikirlere karşı birlik te ve kararın bir mücadele verememesi ve üyeleri Partinin doğru çizgisinde eğitememesi de bu fikirlerin var olması ve gelişmesinde önemli bir nedendir. Merkez Komitesinin Eylül mektubunun ruhuna uygun olarak bu kongre, bu vesile ile Dördüncü Ordunun Parti örgütündeki çeşitli proleterce olmayan fikirlerin belirtilerine, kaynaklarına ve onları düzeltme yöntemlerine dikkati çeker ve bütün yoldaşları bu fikirleri tamamen ortadan kaldırmaya davet eder.

ULTRA - DEMOKRASİ ÜZERİNE

Kızılordu'nun Dördüncü Ordusunun Merkez Komitesinin direktiflerini kabul etmesinden buyana ultra demokrasi belirtileri büyük bir azalış göstermiştir. Orneğin; şimdilerde Parti kararları oldukça iyi bir şekilde uygulanmakta ve hiç kimse Kızılordunun «demokratik merkeziyetçiliğini aşağıdan yukarı uygulaması» veya «önce aşağı kademelerin problemleri tartışması ve sonra üst kademelerin karar vermesi» gibi yanlış taleplerle ortaya çıkmamaktadır. Ama, aslında bu azalış sadece geçici ve yüzeyseldir ve ultrademokratik fikirlerin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Başka bir deyişle, bir çok yoldaşın kafalarında hâlâ derin köklere sahiptir. Parti kararlarını uygulamada çeşitli isteksizlik ifadeleri buna örnektir.

Düzeltme yöntemleri aşağıdaki gibidir:

1 — Teori alanında ultrademokrasinin köklerini yokedin. İlkönce, ultrademokrasi tehlikesinin, Parti örgütüne zarar vermesi, hatta bütünüyle onu yıkıma götürmesi, Partinin mücadele kapasitesini zayıflatması, hatta bütünüyle mahvetmesi, Partinin mücadele görevlerini yerine getirmesini imkânsız kılması ve böylece devrimin yenilmesine yolaçması gerçeğinde yattığı belirtilmeli. İkinci olarak ultrademokrasinin kaynağının küçük burjuvazinin disipline karşı duyduğu bireyci nefretten ibaret olduğuna işaret etmek gerekir. Bu özellik Partiye getirildiği zaman gelişerek politik ve örgütsel olarak ultrademokratik fikirlere dönüşür. Bu fikirler proletaryanın mücadele göreviyle tam bir aykırılık içindedirler.

2 — Örgütlenme alanında merkezi klavuzluk altında demokrasiyi temin edin. Bu, aşağıdaki çizgiler doğrultusunda yapılmalıdır:

(1) Partinin yönetici organları liderlik merkezler' olarak yerlerini sağlamlaştırmak için doğru bir yolgöstericilik çizgisi koymak ve sorunlar çıktığında çözüm yolları bulmalıdırlar.

(2) Üst organlar, doğru yolgöstericiliğe ilişkin objektif bir temele sahip olmak için kitlelerin yaşayışıyla ve alt organlardaki durumla aşina olmalıdırlar.

(3) Herhangi bir kademede, hiçbir parti örgütü sorunları çözerken gelişigüzel kararlar vermemelidir. Bir karara varıldığında, o karar kesinlikle uygulanmalıdır.

(4) Partinin üst kademelerinde alınan belli bir önemde bütün kararlar çabucak alt organlara ve parti tabanına iletilmelidir. Yöntem, aktivistlerle veya Parti kollarının genel üyeleri ile ve hatta (durum elveriyorsa) kolonlarla* toplantılar düzenlenmek ve kişileri bu gibi toplantılarda raporlar vermekle görevlendirmektir.

(5) Partinin aşağı kademeleri ve Parti tabanı, üst organların direktiflerini, anlamlarını bütünüyle kavramak, ve bu direktifleri uygulama yöntemleri üzerinde karar almak için ayrıntılarıyla tartışmalıdırlar.

Dipnot: * Gerilla örgütlenme sisteminde kolon, düzenli bir tümenden çok daha esnek ve genellikle çok daha küçük bir tümleyicisiyle birlikte düzenli orduların bir tümenine eşdeğer oluyordu.

ÖRGÜT DİSİPLİNİNİ SAYMAMA ÜZERİNE

Dördüncü Ordu Parti örgütünde örgüt disiplinini saymama, kendini aşağıdaki şekillerde gösterir:

A. Azınlığın çoğunluğa itaat etmemesi. Örneğin, bir azınlık kendi önerisinin oylanmadığını görünce Parti kararlarını içtenlikle uygulamaz.

Düzeltme yöntemleri aşağıdaki gibidir:

1. Toplantılarda bütün katılanlar kendi fikirlerini mümkün olduğu kadar tam bir şekilde ortaya koymaya teşvik edilmelidir. Herhangi bir ihtilaf durumunda doğrular ve yanlışlar br uzlaşmaya veya tahrife gidilmeksizin açıklığa kavuşturulmalıdır. Açık ve seçik bir sonuca varmak için bir toplantıda çözümlenemeyen sorunlar, çalışmaları engellememek şartıyla, başka bir toplantıda tartışılmalıdır.

2. Parti disiplininin gereklerinden biri, azınlığın çoğunluğa itaat etmesidir. Eğer azınlığın görüşü reddedilmişse, azınlık çoğunluk tarafından geçirilen kararı desteklemelidir. Eğer gerekiyorsa, azınlık meseleyi yeniden görüşülmesi için birdahaki toplantıya getirebilir, fakat bunun dışında hiçbir suretle karara karşı harekette bulunmamalıdır.

B. Örgüt disiplinini hiçe sayarak eleştiri yapma:

1. Parti - içi eleştiri, Parti örgütünü güçlendiren ve onun mücadele kapasitesini artıran bir silahtır, ama Kızılordunun Parti örgütünde eleştiri her zaman bu nitelikte olmamaktadır ve bazan kişisel saldırıya dönüşmektedir. Bunun sonucu olarak ta (bu tür eleştiri) hem Parti örgütüne, hem de kişilere zarar vermektedir. Bu, küçük burjuva bireyciliğinin bir belirtisidir. Düzeltme yöntemi, Parti üyelerinin, eleştirinin amacının sınıf mücadelesinde zafere ulaşması için Partinin mücadele kapasitesini artırmak olduğunu ve eleştirinin kişisel saldırı aracı olarak kullanılmaması gerektiğini anlamalarına yardım etmektir.

2. Birçok Parti üyesi eleştirilerini Partinin içinde değil, dışında yapmaktadırlar. Bunun nedeni, genel üyelerin, Parti örgütünün önemini daha kavramamış olmaları (toplantılarını vb.) ve örgütün içinde eleştiri ile örgütün dışında eleştiri arasında bir fark görememeleriidr. Düzeltme yöntemi, Parti komiteleri veya yoldaşlar üzerine eleştirilerini Parti toplantılarında yapmalarını sağlamaktır.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciligi. Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GA.ME.DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.